

НОВЫ ЧАС

ВИТАЛЬ СІЛІЦКІ

Стар. 4

УСІХ НЕ ПЕРАСАДЖАЮЦЬ

Народ даўно зразумеў: калі ўрад кажа, што ўсё будзе добра, — чакай пагаршэння. Калі Нацбанк пераконвае, што дэвальвацыі не будзе, значыць, яна будзе абавязкова

Стар. 3

ПАЛІТЫКА І ВЕРНАСЦЬ

Як павінна рэагаваць жонка палітыка на навіну пра тое, што яе муж ходзіць налева?

Стар. 13

МЫ ЗА ЦАНОЙ НЕ ПАСТАІМ

Стар. 15

ЧИТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!

МАСТАК
АЛЕСЬ ПУШКІН

Нарыс Аляксандра Тамковіча
з цыклу «Лёсы»

МЕРКАВАННЕ

ХТО «ШАРАХНЕ» ПЕРШЫ?

Вольга ХВОІН

Па краіне ўспыхваюць лакальныя акцыі пратэсту. Традыцыйна мёртвы ў плане палітычнай і сацыяльнай актыўнасці летні сезон гэтым разам прыносіць ці не штодня сюрпрызы ўладам.

Вечарам 12 чэрвеня на памежным пераходзе «Брузгі» на беларуска-польскай мяжы беларусы выступілі з пратэстам супраць уведзеных абмежаванняў на вываз за мяжу паліва і тавараў. Справа дайшла да сутычкі з АМАП. Прыкладна 200 чалавек перакрылі ўезд аўта транспарту на гэты пункт пропуску. Яны выставілі патрабаванне сустрэцца з прадстаўнікамі органаў дзяржкіравання. На месца канфлікту прыбылі старшыня Гродзенскага аблвыканкама Сямён Шапіра, кіраўнікі абласных УУС, УКДБ, пракуратуры і мытні.

Аднак мірным шляхам супярэчнасці не былі вырашаныя. АМАП, нягледзячы на актыўны супраціў, адціснуў натоўп, а найбольш актыўных запіхнулі ў аўтазакі. На 22 асобы былі складзеныя пратаколы паводле артыкула 23.4 (непадпарадкаванне законнаму распараджэнню ці патрабаванню службовай асобы пры выкананні ім службовых паўнамоцтваў) і артыкула 23.34 (парушэнне парадку арганізацыі ці правядзення масавага мерапрыемства ці пікетавання) КоАП. Незадаволеных пакаралі вялікімі штрафамі. Прэс-служба Дзяржаўнага памежнага камітэта распаўсюдзіла інфармацыю, што затрыманым у пункце міжнароднага пропуску «Брузгі» ўдзельнікам і арганізатарам беспарадкаў будзе абмежаваны выезд з Беларусі. Дарэчы, відавочцы гавораць, што супрацоўнікі міліцэйскага спец-

наза збівалі затрыманых у аўтазак, а да таго прымянілі слязісты газ, каб разгнаць незадаволеных вадзіцеляў. Аднак міліцыянты прырэчаць, сцвяджаюць, нібыта газ распыліў нехта з удзельнікаў акцыі пратэсту.

На сходзе ў Гродзенскім аблвыканкаме старшыня аблвыканкама Сямён Шапіра асудзіў дзеянні пратэстоўцаў на памежным пераходзе «Брузгі». Патрэбу абмежаваць вываз бензіну ён патлумачыў тым, што яго вытворчасць у краіне, па сутнасці, стратная. «Тое, што ўчора адбылося, — гэта ганебнае сярэднявечча. Пытанні ёсць, іх трэба вырашаць такім чынам: вы іх задаяце, мы павінны адказаць. Усе мы тут нармальныя людзі, дарэчы, з зямлі прыйшлі, не з неба ўпалі. Мы бачым, што вы прыносіце ў эканоміку валюту, вы даеце станоўчы эффект, — за-

явіў чыноўнік прадпрымальнікам падчас сустрэчы. — Я вам на пачатку размовы сказаў, што да мяне даходзіць інфармацыя, што на нейкім пераходзе таксама будзе паказваць непадпарадкаванне. Я ясна сказаў: калі будзе перакрыты рух, то я ні за каго не хаваюся, ніякіх кансультацый і перагавораў, ніякіх выклікаў губернатара — тут жа АМАП — і навесці парадак!»

Ні дня без акцый, вырашылі беларусы. І на наступны дзень арганізавалі падобны пратэст у Брэсце на памежным пераходзе «Варшаўскі мост». Старшыня Брэсцкага аблвыканкама Канстанцін Сумар прыехаў на пераход і паабяцаў, што «будзе інфармаваць Мінск аб сітуацыі на мяжы».

3 11 чэрвеня ў Беларусі дзейнічаюць абмежаванні на вываз фізічнымі асобамі аўтамабільнага паліва. Паліва, якое вывозіцца

больш за адзін раз на працягу пяці сутак за межы Мытнага саюза Беларусі, Казахстана і Расіі, абкладаецца экспертнай пошлінай. З 12 чэрвеня ўстаноўлена забарона і спецыяльны збор на вываз асобных тавараў за межы Мытнага саюза. Гэтыя рашэнні ўлады тлумачаць неабходнасцю абароны спажывецкага рынку ва ўмовах крызісу. Аднак у памежных гарадах і мястэчках многія людзі зарабляюць на жыццё менавіта гандлем таварамі, таму забарона істотна ўдарыла па магчымасці папаўняць сямейныя бюджэты.

Юрый жыве ў Брэсце, ён адмыслова набыў мікрааўтобус, каб вазіць салерку ў Польшчу, там прадаваць, а назад прывозіць пральныя парашкі, тэхніку і гэтак далей. «За суткі раней можна было некалькі разоў праехаць, потым, з-за таго, што многа машын гоняць, адзін раз ездзіў — чэргі

былі вялікія. Зараз чэргаў няма, пасля ўвядзення абмежаванняў невыгодна стала ездзіць, набыццё аўтобуса акупіць не атрымаецца, — расказвае транспамежны гандляр. — Учора прыехаў на «Варшаўку» паглядзець, можа што змянілася, убачыў амапаўцаў, пачакаў трохі і скіраваўся назад, каб вярнуцца праз пяць дзён, як прадугледжана новаўвядзеннямі, бо ведаў, што ў Гродна амапаўцы ўсіх разганалі. Зараз усе будуць чакаць яшчэ тыдзень, як паабяцаў Сумар...»

Улады Беларусі мусяць рэагаваць на падобныя «выбрыкі» электарату. Закранутыя за жывое, за ўласныя інтарэсы, шараводныя беларусы ўяўляюць сабой адрозную ад апазіцый сілу. На маршы прадпрымальнікаў зімой 2008 года ў сталіцы раз'ятраныя цёткі ў норкавых футрах і моцныя дзецюкі ў кажухах неслі куды большую пагрозу ўладзе, чым дзясяткі другіх ідэйных юнакоў з «Маладога фронту». Дарэчы, тады і пакаралі за вулічную акцыю менавіта моладзь, за якой не стаіць сцяна ўсенароднага гневу.

Аляксандр Лукашэнка на пратэстныя ўспышкі адно змог адказаць пагрозай «шарахнуць». Эканамічнай стабільнасцю крыць не атрымліваецца. «Ладзяць там забастоўкі, што ім не дазволілі за бесцань вывозіць паліва, цыгарэты, іншыя тавары. Раней такіх называлі спекулянтамі. Яны ж і ёсць спекулянты», — сказаў ён. «Гэта — так званая рынкавая эканоміка... Нідзе гэтага няма, а ў нас гэты рынак насаджаюць», — адзначыў Лукашэнка. «Я што, на гэта глядзець буду?» — прыгразіў кіраўнік дзяржавы. Канструктыўных рэкамендацый і меркаванняў, як даць людзям зарабляць на жыццё, не прагучала.

Незадаволенасць дзейсным кіраўніцтвам дзяржавы складваецца ў агульную карціну і з эмпірычных, і з даследчых фактаў.
Працяг на стар. 5 ▶

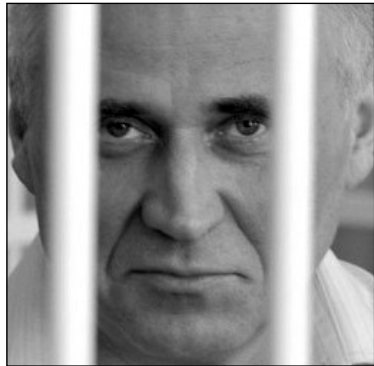
ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

▶ ПРАВЫ ЧАЛАВЕКА

ПЕРАД ЭТАПАМ — ІЗАЛЯЦЫЯ

Таццяна ШЭЛЕГ

Перад адпраўкай у шклоўскую калонію Міколу Статкевіча ізалявалі ад кантактаў з жонкай. Ёй адмовілі ў спатканні і не прапускарлі да палітвязня лісты.

Марына Адамовіч, грамадзянская жонка Міколы Статкевіча, паведамліла: «Атрымала ад Міколы ліст, дзе ён піша, што ніводнага майго не атрымаў». Акрамя таго суддзя Людміла Грачова, якая вынесла Статкевічу вырак (6 гадоў зняволення), адмовіла ў спатканні. «Я абсалютна ўпэўнена ў тым, што адмовілі мне адмыслова. Дробная такая подласць, я інакш гэта назваць не магу», — сказала Марына Адамовіч.

Мікола Статкевіч, які і палітвязень Аляксандр Класкоўскі, падаў заяву на перавод у калонію, не чакаючы разгляду касацыйнай скаргі. У ноч з 11 на 12 чэрвеня іх адправілі з мінскага СІЗА (на вул. Валадарскага) у шклоўскую калонію. Марына Адамовіч адзначыла: «Падача касацыйнай скаргі была прынцыповай пазіцыяй Міколы. Каб ніхто і ніколі не здолеў сказаць, што ён прызнае прысуд справядлівым. Разгляду яе чакаць не мае сэнсу, бо гэта чарговы фарс, у якім удзельнічаць, мабыць, бессэнсоўна для чалавека, які мае свой уласны гонар і годнасць.

Ну і да таго ж, яны паўгода не бачылі неба. Калонія ў параўнанні з СІЗА КДБ і з СІЗА на Валадарцы — гэта ўсё ж такі адносна больш свабодныя ўмовы ўтрымання. Гэта мажлівасць бачыць не малосенькі кавалачак неба ў клетачку, а неба на вуліцы. Урэшце, зняволеным проста не хапае паветра ў камерах.

Мікола, на жаль, не вельмі расказвае пра праблемы, з якімі, як ён лічыць, ён можа справіцца. У псіхалагічным сэнсе, ён напісаў, і я абсалютна ў гэтым упэўнена, што ў яго стан нармальны. Што ён ніколі не зрабіў і не зробіць таго, за што яму будзе сорамна.

У шклоўскай калоніі, як вядома, адбывалі тэрмін зняволення палітвязні Зміцер Дашкевіч і Мікола Астрэйка. Яна знаходзіцца ў пасёлку Маладзёжны пад Шкловам.

Лісты вязням можна даслаць на адрас:

213 004 Магілёўская вобл., г. Шклоў
папраўчая калонія № 17

▶ КАМПАНІЯ

БХД ДУМАЕ ПРА ПАЛІТВЯЗНЯЎ

Вольга ХВОІН

Аргкамітэт па стварэнні партыі «Беларуская хрысціянская дэмакратыя» за вызваленне палітвязняў і супраць абортаў. БХД пачынае працу ў рэчышчы адпаведных заяўленым тэмам кампаніі.

цэсаў», — зазначае экс-кандыдат у прэзідэнты ад БХД Віталь Рымашэўскі.

У межах кампаніі за свабодныя выбары і вызваленне палітвязняў плануецца правесці пікеты, распаўсюдзіць інфармацыю пра прычыны эканамічнага крызісу, вынікі выбараў і вынікі судовых працэсаў у сувязі са справай 19 снежня 2010 года ў Мінску. Зладзяць і збор подпісаў пад патрабаваннем неадкладнага вызвалення палітычных вязняў. Апроч таго БХД будзе звяртацца да міжнародных арганізацый, каб яны праяўлялі салідарнасць. «Будзем дамагацца куратарства дэпутатаў парламентаў дэмакратычных краін свету над усімі без выключэння палітвязнямі», — гавораць кіраўнікі БХД.

БХД таксама заклікае ўсе міжнародныя структуры і ўрады дэмакратычных краін устрымацца ад правядзення перамоў, у тым ліку звязаных з палітычным і з эканамічным супрацоўніцтвам, з прадстаўнікамі ўладных структур Рэспублікі Беларусь да

моманту вызвалення ўсіх палітвязняў.

Хрысціянскія дэмакраты маюць намер працягнуць кампанію па скарачэнню колькасці абортаў у Беларусі. Для гэтага БХД прапануе паменшыць тэрмін цяжарнасці, пры якім дапускаюцца абарты, увесці права лекара на адмову ад правядзення абарту, аказваць дзяржпадатрымку СМІ, што прапагандуе мацярынства і адказнае бацькоўства. Гаворыць сустаршыня аргкамітэта партыі Аляксей Шэйна. «Мы мяркуем, што вельмі важна напрацаваць добрую законатворчую базу, якая потым магла б быць прыдатнай для вырашэння гэтых пытанняў. Мы вымяраем стрыжнявое пытанне — дэмаграфічнае — і пакуль няма ніякага адказу. У нас месячная дапамога на дзіця дазваляе купіць толькі два пакункі памперсаў. А лозунг, якія кідаў Лукашэнка, маўляў, давядзём насельніцтва Беларусі да трыццаці мільёнаў жыхароў... З такой палітыкай сітуацыя будзе толькі пагаршацца», — гаворыць сустаршыня партыі Аляксей Шэйна.

Аляксей Шэйна заявіў, што цяпер узмацніўся ціск на рэлігійныя суполкі за дзейнасць ад імя незарэгістраваных арганізацый, таму БХД будзе ініцыяваць адмену ч. 1 артыкула 193 Крымінальнага кодэкса, паводле якога і караюць незарэгістраваных вернікаў і маладафронтаўцаў.

▶ ПАДТРЫМКА

ІНФАРМАЦЫІ БУДЗЕ БОЛЬШ

Ва ўкраінскай інтэрнэт-прасторы з'явіўся новы інфармацыйны сайт, які спецыялізуецца на падзеях з Беларусі. Гэта сайт грамадскай арганізацыі Цэнтр рэгіянальнага развіцця «Супрацоўніцтва без межаў»: www.collaboration.org.ua.

Адзначым, што Цэнтр рэгіянальнага развіцця «Супрацоўніцтва без межаў» быў створаны для аб'яднання як мага большай колькасці ўкраінцаў, якія хацелі б паспрыць дэмакратычным зменам у Беларусі.

Акрамя таго, Цэнтр рэгіянальнага развіцця займаецца наладжаннем стасункаў з моладзевымі арганізацыямі іншых краінаў, супрацоўніцтвам з арганізацыямі ўкраінскай дыяспары, упарадкаваннем месцаў пахаванняў украінцаў у замежжы.

Партнёрамі цэнтра ўжо з'яўляюцца такія беларускія арганізацыі, як рух «За Свабоду» Аляксандра Мілінкевіча, «Малады Фронт», Моладзь «Беларускага Народнага Фронта», «Маладая Беларусь», «Права Альянс» і шэраг іншых.

Цэнтр выступіў ініцыятарам кампаніі «Украінская музыка для Беларусі», якая зараз распачалася ва Украіне. Украінскія музыкі заспяваюць песні на беларускай мове на пратэставую тэматыку.

Першым для беларусаў заспяваў гурт «Фіолет» з горада Луцка. Па словах лідара «Фіолету» Сяргея Мартынюка, ідэя заспяваць песню на беларускай мове ў гурта з'явілася ўжо даўно. «Гэта беларускамоўная песня «Мейсца пакуць» аўтарства Яна Маўзера, вакаліста вядомага беларускага альтэрнатыўнага гурта «MAUZER», які падарыў яе нам. Ідэя заспяваць беларускамоўную песню на пратэставую тэматыку з'явілася ў нас пасля прэзідэнцкіх выбараў у Беларусі напрыканцы мінулага года. І пасля жорсткага разгону мірнай акцыі пратэсту ў Мінску. Гэтым самым мы паказваем сваю салідарнасць з беларускім народам. Тое, што нашу ініцыятыву вырашыла падтрымаць грамадская арганізацыя Цэнтр «Супрацоўніцтва без межаў», дадало нам дадатковага імпульсу для нашай творчай працы над гэтай песняй», — падкрэсліў Мартынюк.

Музыка заўсёды адыгрывала важную ролю пры палітычных зменах у розных краінах свету. Так было і пры памаранчавай рэвалюцыі ва Украіне. Таму Цэнтр «Супрацоўніцтва без межаў» спадзяецца, што і кампанія «Украінская музыка для Беларусі» зможа натхніць беларусаў для новай барацьбы і доўгачаканых пераменаў.

P.S. Пачуць песню можна тут: <http://prostopleer.com/tracks/4909327srN>

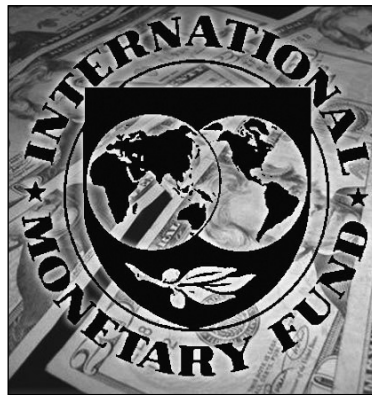
Паводле прэс-службы «Супрацоўніцтва без межаў»

▶ МВФ

РУБЕЛЬ ТРЭБА АДПУСЦІЦЬ

Вольга ХВОІН

Міжнародны валютны фонд прапануе ўраду і Нацыянальнаму банку Беларусі адмовіцца ад падвышэння зарплаты і адправіць курс рубля ў свабоднае плаванне.

«У Беларусі сур'езны эканамічны крызіс, але ёсць выхад. Мы рэкамендуем дзяржаўным органам — прэзідэнту, ураду, Нацыянальнаму банку — працаваць разам, каб распрацаваць дакладны план па выхадзе з крызісу. Яны мусяць патлумачыць насельніцтву, што і якім чынам мусяць гэта зрабіць, — заявіў кіраўнік місіі МВФ па Беларусі Крыс Джарвіс. — Вытокі крызісу ляжаць у лішчавым аб'ёме крэдытавання і росце аплаты працы, калі гэтага не трэба было рабіць».

Міжнародны валютны фонд раіць правесці поўную лібе-

ралізацыю на ўсіх сегментах валютнага рынку і ўніфікацыю абменнага курсу беларускага рубля. «Валютны рынак зараз не працуе. Мала хто гатовы прадаваць замежную валюту па афіцыйным курсе. А большасць ахвотных набыць валюту вымушаны набываць яе па менш выгадным абменным курсе», — сказаў кіраўнік місіі.

МВФ раіць перайсці на рэжым плаваючага абменнага курсу. «Такім чынам абменны курс будзе ўстанаўлівацца пад уздзеяннем рынковых сіл, адпаведна, будзе адбывацца свабоднае фарміраванне курсу на міжбанкаўскім рынку і рынку наяўнай валюты», — зазначыў Джарвіс. Гэта дазволіць збіць тэмпы інфляцыі, скараціць дэфіцыт аперацый і стабілізаваць эканоміку. Кіраўнік місіі зазначыў, што мінусамі гэтых крокаў будзе нізкая зароботная плата і нявызначанасць валютнага курсу пэўны перыяд часу, аднак гэта «факты жыцця». Ён падкрэсліў, што эксперты МВФ не робяць прагнозаў адносна значэнняў абменнага курсу. Кіраўнік місіі МВФ пазітыўна ацаніў той факт, што Нацбанк Беларусі ў сакавіку спыніў свае валютныя інтэрвенцыі на рынку. «Было б памылкай аднавіць інтэрвенцыі ў значных аб'ёмах у падтрымку якога-небудзь значэння курсу, — сказаў Джарвіс. — Плаваючы курс лепшы за фіксаваны. Пры гэтым мы не выключаем невялікіх інтэрвенцый з боку Нацбанку, каб

згладжваць вялікія ваганні курсу».

Эфектыўнасць плаваючага курсу будзе мець месца, калі Нацбанк зробіць больш жорсткай грашова-крэдытнаю палітыку, падвысіць працэнтныя стаўкі, а таксама будзе скарачаныя расходы дзяржбюджэту.

Крыс Джарвіс сказаў, што эксперты місіі МВФ пазітыўна ацэньваюць меры, ужо прыняты ўрадам і Нацбанкам Беларусі. У прыватнасці, кіраўніцтва «паспяхова» спраўляецца са скарачэннем дэфіцыту бюджэту і кродытавання па дзяржпраграмах.

МВФ папярэджаў пра негатыўныя тэндэнцыі, якія развіваюцца ў эканоміцы Беларусі. Аднак крызіс аказаўся «больш моцным і развіваўся хутчэй», чым меркавалі эксперты МВФ.

Пачаліся перамовы аб магчымасці падрыхтоўкі новай праграмы супрацоўніцтва. Аднак гаварыць пра аб'ёмы фінансавай дапамогі пакуль рана. «Мы пачалі перамовы аб магчымай новай праграме з МВФ. Перамовы толькі пачаліся, і нам трэба прайсці яшчэ доўгі шлях», — сказаў кіраўнік місіі Міжнароднага валютнага фонду ў Беларусі.

Нагадаем, 31 мая ўрад і Нацбанк Беларусі накіравалі ў МВФ запыт на прадстаўленне краіне стабілізацыйнага крэдыту. Паводле слоў прэм'ер-міністра Міхаіла Мясніковіча, Мінск запытвае 3,5–8 мільярдаў долараў на тэрмін 3–5 гадоў.

ТВДНЁВЫ АГЛЯД

УСІХ НЕ ПЕРАСАДЖАЮЦЬ

Сяргей САЛАУЁУ

Аляксандр Лукашэнка зноў пагражае тым, хто бударажыць «крышталёны сасуд, які ён нясе ў сваіх руках». Відавочна, яго не тое што занепакоіла — можна сказаць, раз'юшыла хваля стыхійных пратэстаў супраць зьяднення насельніцтва і «эканамічнага цуду». Ён нават узяўся за сацыяльныя сеткі.

14 чэрвеня падчас наведвання сельгаспрадпрыемства «Азярыцкі-Агра» Смалявіцкага раёна Мінскай вобласці Лукашэнка проста абрынуўся на інтэрнэт. «У нас «свядомыя» ў Мінску ў сацыяльных сетках, інтэрнэце заклікаюць да забастовак. Я так буду глядзець, назіраць, а потым як шарахну — не паспеюць за мяжу перабегчы», — заявіў Лукашэнка.

Між іншым, сацыяльныя сеткі тут не пры чым. Усе страйкі ўзніклі стыхійна, з мінімальнай каардынацыяй. Як паказвае практыка, сацыяльнымі сеткамі карыстаюцца тыя, каму «і так усё зразумела». Але толькі маленькая частка з іх гатовая на актыўныя дзеянні. Прыкладам, за скасаванне сумнавядомага Указу №60, які рэгулюе інтэрнэт, выказваліся сотні людзей — у інтэрнэце. А на дазволены (!) мітынг з гэтай нагоды прыйшло менш за сотню чалавек.

І ўжо, канешне, не вельмі карыстаюцца інтэрнэтам працаўнікі Трактарнага заводу альбо «Рэчыцапіва», дзе не так даўно ўзніклі стыхійныя страйкі.

Пэўна, больш за усё Лукашэнка пужае стыхійная салідарнасць людзей. Пасля таго, як аўтамабілісты заблакавалі рух транспарту на галоўным праспекце Мінска, шмат каму з іх былі выпісаныя штрафы. Агульная сума штрафаў склала больш за 3,3 мільёна рублёў. У рэкордныя тэрміны актывісты інфармацыйна-асветнай установы «За Аўто» з дапамогай грамадзянаў сабралі больш за гэту суму. І вечарам 10 чэрвеня ў адным з мінскіх аддзяленняў «Беларусбанка» заплацілі за аштрафаваных удзельнікаў акцыі пратэсту «Стоп-бензін» васьму кілаграмамі грошай.

100 тысяч з гэтай сумы актывісты перадалі купюрамі мінімумам 10, 20

і 50 рублёў — гэта выкладзеная ў пакет дробязь і заважыла каля васьмі кілаграмаў.

Людзі, якія знаходзіліся каля касы, пачалі здымаць працэс прыёму і пераліку грошай на камеры мабільных тэлефонаў і фотаапараты, што не спадабалася супрацоўнікам банкаўскага аддзялення. Пасля беспаспяховай спробы забараніць здымкі і разысціся адна з супрацоўніц скарысталася «трывожнай кнопкай» і выклікала міліцыю.

Міліцыянеры, якія прыбылі ў банк праз некалькі хвілін, так і не зразумелі, чаму іх выклікалі. Яны заявілі, што ніякіх парушэнняў не бачаць, і праз некалькі хвілін пакінулі будынак. Пералік грошай доўжыўся 45 хвілін.

Больш за тое, пасля канчатковага падліку сума сабраных грамадзянамі сродкаў перавысіла 5,2 мільёна рублёў, — «ліміт» штрафаў перавышаны. Таму прынамсі 1 мільён рублёў з рэшту сродкаў, сабраных грамадскасцю для аштрафаваных, актывісты «За Аўто» перададуць у дзіцячы дом, паведаміў дырэктар установы Арцём Шаркоў. Астатнія грошы таксама могуць быць пераведзены на рахунак дзіцячага дома або будучы ўнесены ў «фонд» падтрымкі будучых «штрафікоў».

Думаю, што такая ж сітуацыя будзе і з тымі, хто блакаваў памежны пераход «Брузгі».

Аляксандру Лукашэнку лепш было б паглядзець у люстэрка. Бо народ ужо даўно зразумеў: калі ўрад кажа, што ўсё будзе добра, — чакай пагаршэння. Калі Нацбанк пераконвае, што дэвальвацыя не будзе, значыць, яна будзе абавязкова. Калі прэзідэнт абяцае ўрэгуляваць валютную сітуацыю за два месяцы — валюты ў абменніках не чакай. Гэта відавочны крызіс улады. І крызіс сістэмы.

51% беларусаў лічаць, што праблемы з валютай у краіне — гэта вынік дрэннай эканамічнай палітыкі беларускіх уладаў. А 27% упэўненыя ў тым, што следства дзейнасці сілаў, зацікаўленых у падрыве стабільнасці ў краіне. Такія вынікі майскага апытання НІСЭПД (Вільнюс).

Між тым, ужо 67% лічаць, што ў Беларусі патрэбныя эканамічныя рэформы. А вось пра гатоўнасць узяць удзел у масавых акцыях пратэсту і страйках кажуць толькі 8% рэспандэнтаў.

Паказальна, што амаль 55% беларусаў не вераць у афіцыйную асноўную версію тэракту 11 красавіка ў мінскім метро, што яго здзейсніў тэрарыст-адзіночка з нездаровай псіхікай.

За эканамічныя рэформы 67% — гэта ўжо паказальнік. Але ж эканамічныя рэформы заўсёды цягнуць за сабой рэформы палітычныя. Не можа быць эканамічных рэформ без палітычных, бо ў краіну з іміджам «дыктатура», у краіну, супраць якой уведзеныя санкцыі, ніякі добрасумленны інвестар не сунецца. Інакш ёсць пагроза самому падпасці пад санкцыі. Каму гэта трэба?

Дарэчы, пра санкцыі. Прэзідэнт ЗША Барак Абама падоўжыў яшчэ на год санкцыі ў дачыненні да беларускіх чыноўнікаў, уведзеныя 16 чэрвеня 2006 года яго папярэднікам Джорджам Бушам.

Паводле звестак прэс-службы Белага дома, санкцыі былі прыняты «ў сувязі з надзвычайнай пагрозай нацыянальнай бяспецы і знешняй палітыцы Злучаных Штатаў». Пагроза заключаецца ў дзеяннях «асобных членаў беларускага ўрада і іншых асоб, якія разбураюць дэмакратычныя працэсы або інстытуты, парушаюць правы чалавека». Гэта працягваецца ў «палітычных рэпрэсіях, уключаючы затрыманні і знікненні; ва ўдзеле ў грамадскай карупцыі, у тым ліку адцягванне або неналежае выкарыстанне дзяржаўных актываў ці злоўжыванне дзяржаўнай уладай».

Абама заявіў пра загану прэзідэнцкай выбарчай кампаніі ў Беларусь і снежні 2010 года, насілле ў дачыненні да мірных дэманстрантаў, якія выйшлі абараняць свой выбар, пераследванні і змяшчэнні ў турму апазіцыйных кандыдатаў, працяг рэпрэсій у адносінах да незалежных СМІ і актывістаў грамадзянскай супольнасці. «Усё гэта сведчыць пра тое, што беларускае кіраўніцтва робіць крокі назад у развіцці дэмакратычнага кіравання і павязе праваў чалавека», — сказаў ён.

Гэта наўпроставы «званочак» не толькі беларускаму кіраўніцтву, але і ўсяму сусвету: не звязвайцеся з Беларуссю! Нафты ў ёй, канешне, няма, але і каштоўнасці часосці вартыя.

І апошняе кропку паставіў Міжнародны валютны фонд. Як заявіў кіраўнік місіі МВФ па Беларусі Крыс Джарвіс 13 чэрвеня на брыфінгу ў Мінску, МВФ пакуль не абмяркоўваў аб'ёмы фінансавай дапамогі Беларусі ў межах магчымай новай праграмы супрацоўніцтва. То бок, крэдыту ў доларах ад МВФ найбліжэйшым часам чакаць не даводзіцца.

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

АНАТОЛЬ ЛЕМЯШОНАК

Кіраўнік праўладнага Саюза Журналістаў, рэдактар газеты «Рэспубліка» Анатоль Лемяшонак паскардзіўся, што дзяржаўныя выданні адчуваюць фінансавыя цяжкасці. «Паліграфія стала значна даражэй. Пакуль Шклоўскі завод не спяшаецца нам нейкія палёгі рабіць, а наадварот, ёсць спробы ўзяць апошняе з нас», — цытуе рэдактар «Рэспублікі» Радзё «Свабода». Лемяшонак панаракаў і на высокія тарыфы на распаўсюд газет поштай. «Напрыклад, «Прэсбол», моцнае вельмі выданне, плануе перайсці толькі на інтэрнэт-фармат, таму што пошта заціскае тарыфамі», — адзначыў Лемяшонак. Ён заявіў таксама, што кіраваная ім газета не атрымлівае датацый. «У спісе як бы ёсць, але не атрымліваем», — сказаў рэдактар «Рэспублікі».

Быццам на апраўданне Лемяшонак распавёў, што дзяржаўныя СМІ, аказваецца, таксама інфармавалі сваіх чытачоў пра эканамічны крызіс у краіне.

«Многія папракаюць нас на апазіцыйных сайтах, у расійскіх СМІ, што беларуская журналістыка праспала эканамічную сітуацыю. Вы ведаеце, мы часам давалі альтэрнатыўныя думкі. Пагартайце і «Советскую Белоруссию», і «Народную газету», і «Рэспубліку». Вельмі часта мы пісалі пра гэта, прадказвалі гэтую сітуацыю, мы часам давалі альтэрнатыўныя думкі». Але, паводле слоў Лемяшонка, гэта трэба было рабіць «не так ціха». «Яскрава, гучна, больш прыкметна. Тут стаіць пытанне аб нейкай лібералізацыі на медыйным полі. Мы павінны крышку ўзяць на сябе адказнасць. Ну, палаюць нас за нешта, напэўна, што тыя ж рэдактары дапусцілі, але не трэба баяцца гэтага. Таму што мы сапраўды праспілі усё, што можна», — сказаў Анатоль Лемяшонак. Трэба нагадаць, што сітуацыя ў беларускай эканоміцы надзвычай складаная, па краіне ўжо не аднаразова лакальна ўспыхвалі пратэсты бунты. Але ці піша пра гэта «Рэспубліка»?

ВОЛЬГА ГАВАРЦОВА

Беларуска Вольга Гаварцова (35-е месца ў парным рэйтынгу) і расіянка Ала Кудраўцава (43) выйгралі тэнісны турнір у Бірмінгеме (Вялікабрытанія) з прывавым фондам 220 тысяч долараў ЗША.

12 чэрвеня ў вышэйшым матчы дуэт з лікам 1:6, 6:1, 10:5 (тай-брэйк) выйграў у італьянкі Сары Эрані (34) і Раберты Вінчы (40). Гэта шосты тытул 22-гадовай ураджэнкі Пінску ў парным разрадзе турніраў ВТА (у сямі фіналах).

Упершыню Вольга прыняла ўдзел у прафесійным тэнісным турніры ў 14 гадоў (у Мінску, турнір Міжнароднай федэрацыі тэніса ІТФ).

У тым жа годзе заваявала прэстыжны юніёрскі тэнісны трафей Orange Bowl ва ўзроставай катэгорыі да 14 гадоў. Свой кар'ерны ўзлёт Гаварцова каментавала такімі словамі: «Я не лічу, што здзейсніла нейкі цуд. Рана ці позна гэта павінна было адбыцца, бо я старанна працавала. Яшчэ калі была юніёрам, я гуляла надрэнна, была ў дзясятцы».

Гаварцова ў тэнісе з 6 гадоў. Мэтай кар'еры ставіць уваход у Топ-10 рэйтынгу WTA.

АЛЕСЬ АСТРОЎСКИ

Быць беларусам у Беларусі — гэта праца, а не толькі факт паводле запісу ў дакументах. Аляксандр Астроўскі, бацька гродзенскай школьніцы, дамагаўся, каб у горадзе быў створаны беларускамоўны клас, каб яго дачка мела магчымасць вучыцца ў сваёй краіне на роднай мове. І вось сёлета на базе 32-й школы, дзе па-беларуску вучыцца дачка Астроўскага, будучы створаны першы і другі беларускамоўныя класы.

— У кожнай гарадской школе можа быць некалькі заяў на беларускамоўнае навучанне, але, каб утварыць клас, неабходна хаця б 10 дзяцей. Ва ўпраўленні адукацыі нам кажуць, што адкрыць беларускі клас магчыма ў любой школе, былі б жадаючыя. Каб не распыляцца, мы пакуль абралі базавай 32-ю школу (на Дзевятоўцы), дзе скончыла першы і пойдзе ў другі клас адзіная ў Гродне вучаніца, якой шэраг прадметаў выкладаецца на беларускай мове. Адміністрацыя школы да адкрыцця беларускіх класаў ставіцца прыязна, сама запрашае. Падчас анкетавання на бацькоўскім сходзе бацькі шасці будучых вучняў СШ №32 выказалі жаданне аддаць сваіх дзяцей у класы з беларускай мовай навучання, аднак гэтай колькасці недастаткова, — цытуе старшыню гродзенскай абласной арганізацыі ТБМ Алясея Кроя інтэрнэт-рэсурс «Твой стыль».

Беларускамоўная адукацыя летась для сваёй дачкі дабіўся карэнны гарадзенец, доктар медыцынскіх навук, прафесар Аляксандр Астроўскі. Як бачым, справа спадара Астроўскага можа мець працяг. Але не без намаганняў беларусаў.

АСОБА

▶ ТРЭЦІ СЕКТАР

ВІТАЛЬ СІЛІЦКІ

Аляксандр ТАМКОВІЧ

Першыя дзве спробы напісаць гэты нарыс былі зроблены яшчэ паўгода таму. Па тэлефоне мы нават дамаўляліся з Віталем пра сустрэчы, але па зразумелых прычынах яны не адбыліся. На жаль, і не абдудуцца. Застаецца толькі прачытаць у фэйсбуку, што напісаў пра сябе сам Віталь Сіліцкі — «звычайная біяграфія ў незвычайны час».

Пачатак асобы

Віталь Сіліцкі нарадзіўся 25 снежня 1972 года ад Нараджэння Хрыстова. А пайшоў з жыцця 11 чэрвеня 2011 года — напярэдадні свята Святой Тройцы. Пагадзіцеся, не заўважыць гэтага супадзення немагчыма.

Раней Віталь Сіліцкі лічыў сябе агностыкам. Нагадаем, у адрозненне ад атэістаў, яны цалкам не адмаўляюць Боскае паходжанне свету, а проста лічаць, што мы гэтага дакладна ведаць не можам.

Але за некалькі тыдняў да смерці ён запрасіў да сябе беларускамоўнага праваслаўнага святара. Іх размова сам на сам не была кароткай. Яшчэ раз ён паклікаў святара літаральна за некалькі гадзін да адыходу ў іншы свет.

Шлях у актыўнае жыццё для кожнага пачынаецца з пытання выбару прафесіі. Віталь адказаў на яго, наколькі ведаю, без ваганняў — сацыялогія. Не буду лішні раз узгадваць адмоўныя «крылатыя фразы» пра сацыялогію, адзначу толькі, што даволі часта людзі на патрэбу пэўнай ідэалогіі трактуюць яе «як трэба», у чым самі лічылі абсалютна невінаватыя. Магчыма, Віталь Сіліцкі і вырашыў стаць сацыёлагам, каб супрацьстаяць гэтай тэндэнцыі.

На аддзяленне сацыялогіі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Віталь Сіліцкі паступіў у 1989 годзе, а пасляхова скончыў у 1994-м.

Гэты быў час, калі адбыліся падзеі, што і абумовілі потым «ператварэнне» сацыёлага ў палітолага.

Пачатак паліталогіі

Па вялікім ж рахунку, сам працэс «пераўтварэння» быў даволі ўмоўным, бо менавіта сацыялогію можна назваць «інструментам» паліталогіі.

Пасля атрымання дыплама БДУ Віталь Сіліцкі вырашыў не спыняцца і працягнуць вучобу. Спачатку быў Цэнтральна-Еўрапейскі ўніверсітэт (Будапешт, Вугоршчына), потым Ратгерскі ўніверсітэт (Нью-Джэрсі, ЗША), у якім ён і атрымаў

ступень доктара паліталогіі. Было гэта ў 1999 годзе.

Амаль адразу Сіліцкага прызначылі дацэнтам Еўрапейскага гуманітарнага ўніверсітэта, які на той час яшчэ месціўся ў Мінску, а ўжо ў 2003 годзе звалілі. Як кажуць у такіх выпадках, «па палітычных прычынах». Дакладней, быў адпаведны ціск на кіраўніцтва ўніверсітэта з боку ўладаў. Прычына — публічная крытыка Сіліцкім палітыкі прэзідэнта краіны.

Тры гады Віталь Сіліцкі працаваў як незалежны эксперт. У 2006 годзе яго запрасілі на стажыроўку ў Міжнародны форум даследаванняў дэмакратыі (Нацыянальны фонд у падтрымку дэмакратыі, ЗША) і Стэнфардскі ўніверсітэт. Праз год стажыроўка скончылася, і ён вярнуўся на радзіму, каб

прыняць удзел у стварэнні Беларускага інстытута стратэгічных даследаванняў (BISS).

Пачатак платформы

Каб было зразумела, пра якую платформу ідзе гаворка, працытую іх інтэрнэтаўскую старонку: «Беларускі інстытут стратэгічных даследаванняў (BISS) гэта платформа для дыялогу ўнутры беларускай аналітычнай супольнасці і мост паміж экспертамі, беларускім грамадствам і міжнароднай супольнасцю. Шляхам даследаванняў, публікацыяў і развіцця беларускай экспертнай супольнасці BISS ставіць на мэце сфармаваць новае бачанне Беларусі. Інстытут распрацоўвае і прапануе пазітыўныя альтэрнатыўныя сцэнары палітычнай, эканамічнай і сацыяльнай трансфармацыі краіны, а таксама шукае шляхі падвышэння канкурэнтаздольнасці Беларусі і дабрабыту яе грамадзян».

Хаця і стварылі яго ў 2007 годзе ў Мінску, зарэгістравалі ў Вільнюсе. Чаму? Апошнія гады ў Беларусі атрымліваюць афіцыйнае «добра» ў пераважнай большасці толькі «чэсныя» структуры, у разуменні ўладаў, гэта арганізацыі, якія адстойваюць менавіта іх пазіцыю. Нават калі яна відавочна нелагічная.

Сярод заснавальнікаў інстытута — сем выдатных прадстаўнікоў розных галінаў нашай жыццёвай дзейнасці. Пералічыць іх не буду. Скажу толькі, што кожны — Асоба.

Адзін з сяброў напісаў мне, што абрэвіятура BISS супадае з назвай галоўнай чэшскай спецслужбы. Жарт, канешне, але, калі задумацца, то ёсць тут і нешта агульнае — глыбока капаюць.

Не буду пералічваць усе паліталогічныя артыкулы або выступы Віталія Сіліцкага, бо гэта з-за вельмі вялікай колькасці немагчыма фізічна. Адзначу толькі, што гэта быў палітолаг з вялікай літары, слову якога давяралі, выносам якога — верылі.

Сярод галоўных напрамкаў дзейнасці BISS можна выдзеліць правядзенне эканамічных, палітычных і сацыялагічных даследаванняў; публікацыю перыядычных маніторынгаў эканамічнай лібералізацыі, прыватызачы і інвестыцый, дыялогу Беларусі і ЕС; правядзенне экспертных круглых сталоў і канферэнцыяў; адміністраванне Беларускага фонду публічнай палітыкі (БФПП); публікацыя Беларускага Штогадовіка; публікацыя «BISS Trends»; адміністраванне стыпендыі BISS.

Як вы разумееце, гэты пералік я ўзяў з сайта Беларускага інстытута стратэгічных даследаванняў. Да мінулага года яго ўзначальваў Віталь Сіліцкі, а потым саступіў пасаду выканаўчага дырэктара Таццяне Кузінай, пакінуўшы за сабой навуковае кіраўніцтва.

Пачатак выпрабаванняў

У ліпені 2010 года для Віталія Сіліцкага ўпершыню прагучаў страшны дыягназ — рак правай ныркі. Доктары паспяхова яе выдалілі, што пацвердзілі ўсе аналізы, якія былі зроблены праз тры месяцы. Але...

У студзені хвароба вярнулася метастазамамі. Шмат людзей шчыра імкнуліся дапамагчы Віталю Сіліцкаму. Найперш папалечнікі па рабоце і шматлікі сябры самых розных асяродкаў дэмакратычнай беларускай супольнасці. Гэтак сама арганізацыя «Раст», офіс «За дэмак-

ратычную Беларусь», якія для яго лячэння адкрылі банкаўскія рахункі ў Бельгія і ў Украіне. Менавіта ахвяраванні ад шматлікіх сяброў і калег і сталіся фінансавым падмуркам для лячэння Віталія.

Пра офіс «За дэмакратычную Беларусь» хачу сказаць асобна. Час ад часу даводзілася чуць, як некаторыя «тытульныя» палітыкі даволі настойліва крытыкуюць яго за адыход ад дэмакратычных каштоўнасцяў. Маўляў, у сваёй дзейнасці замежны офіс робіць акцэнт не на тое, што сёння перш за ўсё хвалюе Беларусь. Асабіста мне такая пазіцыя абсалютна не зразумелая. Перакананы, ад канкрэтнай дапамогі плёну больш, чым ад некаторых пікетаў і семінараў.

Выпадак з Віталем Сіліцкім — красамоўнае таму пацверджанне. Гэта была канкрэтная дапамога, што запамінаецца лепш, чым бясконцыя абстрактныя размовы пра нейкія каштоўнасці. Знакавае супадзенне па часе і форме праўдленне салідарнасці (праз збор сродкаў): канкрэтная дапамога аднаму з лідараў дэмакратычнай супольнасці — ахвяры смяротнай хваробы і такая ж дапамога — арыштваным і асуджаным удзельнікам падзей 19 снежня, ахвярам рэжыму.

Сабраныя сродкі дазволілі Віталю Сіліцкаму правесці ў Брусэлі, у адной з найлепшых клінік па анкалогіі ў Еўропе, неабходную дыягностыку, зрабіць там аналізы, якіх няма ў арсенале беларускіх медыкаў.

На жаль, не дапамагло...

Пачатак пачатку

Разам з Віталем Сіліцкім у замежнай паездцы мы былі толькі адзін раз, калі ў славацкай амбасадзе ў Брусэлі сярод іншага прэзентавалі мае кнігі. Уразіла, што падчас чакання самалёту (у Варшаве была перасадка) ён адразу ж шукаў не «Дзюці фры», а разетку, каб падключыць свой ноўтбук. І над чымсьці з захапленнем працаваў. Мабыць, пачынаў пісаць новы артыкул, бо Віталь Сіліцкі быў чалавек, які заўсёды нешта пачынае.

Некаторы час таму праект TUT.BY/ Budzma.org у цыкле «Быць беларусам: што гэта значыць?» прыводзіў масавае анкетаванне. Была сярод іх і анкета палітолага Віталія Сіліцкага, які на гэта пытанне адказаў так: жыць у Беларусі, размаўляць па-беларуску, дбаць пра Беларусь, любіць Беларусь.

Завяршыць жа нарыс хацелася б словам, якія былі сказаны Віталем тры з паловай гады таму. Гэта з тых выпадкаў, калі кажуць — як у вяду глядзеў:

«Дэмакратычная апазіцыя і незалежнае грамадства пакуль застаюцца закладнікамі руйнізанай безнадзейнасці. Варыянты таго, што дэмакратычны супраціў у бліжэйшы час будзе магчымы выключна ў дысідэнцкіх формах, унікаць нельга. Фактарам падтрымання надзеі ў такіх варунках можа стаць толькі нашая перакананасць у тым, што індывідуальны супраціў — гэта самае галоўнае ў такіх абставінах, што ён непазбежна прынясе плён, што канструкцыя карпаратыўнай дзяржавы нявечная. Дысідэнт усё ж такі мае адну перавагу, якую не здольныя адняць ніякія рэпрэсіі, — ён бачыў і ведае, як руйнуюцца дыктатары».

Упэўнены, Віталь Сіліцкі гэта таксама абавязкова ўбачыць, бо перакананы, што чалавечы жыццё не заканчваецца на гэтым свеце...

СЛОВА НА РАЗВІТАННЕ

З уласцівай яму самаіроніяй Віталь Сіліцкі назваў сваю біяграфію звычайнай у незвычайны час. І ўсё ж гэта незвычайная біяграфія.

Не таму, што яна была абарваная цяжкай хваробай усяго толькі на 38-м годзе жыцця, у росквіце сіл і таленту. А таму, што гэта біяграфія чалавека выбітных здольнасцяў, вострага аналітычнага розуму. Чалавек, які за свой несправядліва кароткі век паспеў здзейсніць неверагодна шмат. Ён адчуваў час і разумее сваё ў ім прызначэнне. Без высокіх слоў і гучных прэтэнзій ён закладваў падмурак новай постсавецкай беларускай паліталогіі.

У сваіх артыкулах, дакладах і выступах на навуковых канферэнцыях, практычных семінарах і круглых сталах, шматлікіх інтэрв'ю і каментарых на старон-

ках СМІ, на радыё і тэлебачанні. У практычнай дзейнасці, як аўтар ідэі і архітэктар праекта па стварэнні Беларускага інстытута стратэгічных даследаванняў (BISS), як навуковы кіраўнік інстытута.

У супраціве абставінам, насуперак рэакцыйнай палітычнай хвалі, што адкідала Беларусь назад у таталітарнае мінулае. Віталь Сіліцкі працаваў на будучую Беларусь — свабодную і дэмакратычную. Ён ведаў, што момант гэтага пераходу ўжо блізкі.

Менавіта пад гэтым вуглом бачання мы абмяркоўвалі з ім публікацыю серыі яго артыкулаў у «Новым часе» напрыканцы мінулага года, калі ён яшчэ не ведаў, што страшная хвароба дала рэцыдыў. Да гэтай ідэі мы яшчэ раз вярнуліся зусім нядаўна, калі ён ляжаў у шпіталі. На вялікі жаль, да гэтага моманту Віталь не дажыў.

Ён змагаўся да апошняга. І ў тым яму, чым маглі, і нават звыш таго, дапамагалі сябры, таварышы, папалечнікі. Найперш па BISS, але і далёка не толькі. За яго, з ім перажывалі, па сутнасці ўсе асяродкі беларускай дэмакратычнай супольнасці. Так здараецца толькі ў адносінах тых, каго сапраўды любяць і паважаюць.

На трагічнай мяжы яго зыходу ў іншы свет бачыцца бясспрэчным, што на скрыжалях найноўшай гісторыі Беларусі імя Віталія Сіліцкага ўжо занатавана як імя аднаго з выбітных дзеячаў беларускага дэмакратычнага руху пачатку XXI стагоддзя. Як імя мыслера і вучонага — заснавальніка сучаснай беларускай паліталогіі.

А ў памяці тых, хто яго ведаў, яшчэ як і проста добрага чалавека.

Аляксей Кароль

► МЕРКАВАННЕ

ХТО «ШАРАХНЕ» ПЕРШЫ?

«Працяг.
Пачатак на стар. 1.

У Беларусі адбылося рэзкае пагаршэнне матэрыяльнага становішча насельніцтва. Пра гэта сведчаць дадзеныя апытання, праведзенага 10–20 мая 2011 года Незалежным інстытутам сацыяльна-эканамічных і палітычных даследаванняў (НІСЭПД). Амаль палова апытаных (40,3%) заявілі, што заробленыя грошы «ледзь дазваляюць» нармальна харчавацца. Амаль чвэрць беларусаў (24,2%) не можа сабе дазволіць набываць адзенне і абутак і 51,3% ледзь дазваляюць сабе гэта рабіць. За правядзенне рынкавых рэформаў выступілі 66,7% апытаных. У праблемах з замежнай валютай палова апытаных вінавацяць улады, якія праводзяць дрэнную эканамічную палітыку.

Напачатку чэрвеня Нацыянальны статыстычны камітэт паведаміў, што інфляцыя ў маі ў параўнанні са снежнем 2010 года вырасла на 25,4%. Напрыканцы мая была праведзена дэвальвацыя рубля амаль на 55%, а намеснік міністра эканомікі Беларусі Андрэй Тур заявіў, што ўрад плануе рост інфляцыі да канца года на ўзроўні 33–39%. Сітуацыю ў краіне чыноўнік ахарактарызаваў як «дастаткова складаную». «У нас рэзка дэвальвацыя справакавала інфляцыю, таксама даволі высока», — сказаў намеснік міністра эканомікі.

Не падзяляе грамадства і пазіцыю ўлады наконт затрыманых і асуджаных удзельнікаў акцыі пратэсту ў снежні 2010 года. Паводле апытання НІСЭПД, 28% рэспандэнтаў мяркуюць, што асуджаных ні ў чым не вінавацяць, амаль 25% казалі, што абвінавачаным вынеслі занадта суровыя прысуды, і прыкладна столькі ж прытрымліваюцца думкі, што прысуды адпавядаюць віне.

Пытанні наконт выбуху ў метро паказалі, што міфу пра

На памежным пераходзе «Варшаўскі мост»

адказам. Аднак грамадзянскія пратэсты ўспыхваюць па ўсёй краіне, хаця пакуль і не ў катастрофічных маштабах. У сацыяльных сетках па-ранейшаму ідзе заклік выходзіць на цэнтральныя плошчы гарадоў кожную сераду, і гэтая ідэя знаходзіць новых прыхільнікаў.

Старшыня Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоль Лябедзька гаворыць, што апазіцыі пакуль не час актыўна ўмешвацца ў працэс, але тое, што адбываецца, яму падабаецца.

«Сітуацыя мае перспектыву, іншую якасць, чым раней. Тое, што адбываецца, мне падабаецца. Калі інтарэсы адстойвае толькі арганізаваная апазіцыя, то гэта для ўлады прагназуема: людзі на ўліку і ўлады падрыхтаваныя. Калі ж працэс ідзе ад неарганізаваных груп, то ўладам трэба час для адаптацыі, каб наладзіць кантроль, мабілізаваць рэсурсы. Тыя акцыі, што мелі месца, адбываліся і з удзелам прадстаўнікоў апазіцыі. Але мы самі гаворым нашым сябрам партыі, каб не ішлі з партбілетам, партыйным штандарам, — дзеліцца меркаваннем наконт тэхналогіі пратэсту лідар АГП. — Яны мусяць дзейнічаць як і людзі,

Надзвычайнае становішча

У звязку з пратэстнымі настроямі ці не, але Савет міністраў Беларусі 8 чэрвеня прыняў пастанову № 734, якая рэгулюе ўлік асобаў, што ўдзельнічаюць у забеспячэнні рэжыму надзвычайнага становішча ў краіне. Дакумент, падпісаны першым віцэ-прэм'ерам Беларусі Уладзімірам Сямашкам, прыняты ў адпаведнасці з артыкулам 21 закону Рэспублікі Беларусь ад 24 чэрвеня 2002 года «Аб надзвычайным становішчы».

Раней заканадаўца не былі рэгламентаваны асобныя працэдуры, звязаныя з рэжымам надзвычайнага становішча. Для гэтага будуць збірацца іх анкетныя дадзеныя, звесткі аб перыядзе іх удзелу ў забеспячэнні рэжыму надзвычайнага становішча, а таксама звесткі, неабходныя для прадастаўлення прадугледжаных заканадаўствам гарантый і кампенсацый. Дакумент, з тэкстам якога можна азнаёміцца на Нацыянальным прававым інтэрнэт-партале, уступае ў сілу пасля яго афіцыйнага апублікавання. Сам рэжым надзвычайнага становішча ўводзіцца ўказам прэзідэнта.

Палітычны аглядальнік Раман Якаўлеўскі гаворыць, што пакуль рана панікаваць і рабіць далёкія высновы. «Фармальна гэта можа тычыцца і магчымых прыродных, тэхнагенных катаклізмаў, але нельга не ўлічваць і другія магчымыя прычыны правапрымянення, як, напрыклад, сацыяльная напружанасць», — зазначае эксперт. Спадар Якаўлеўскі патлумачыў, што надзвычайнае становішча можа ўводзіцца ці на тэрыторыі ўсёй краіны, ці на яе частцы. Надзвычайнае становішча прадугледжвае абмежаванне канстытуцыйных правоў, напрыклад, забарона на выезд за мяжу, забарона сходаў, публічнае падпарадкаванне кіруючым органам.

▼ КАЛОНКА КАНСТАНЦІНА СКУРАТОВІЧА

НАБЛІЗІЛАСЯ ДА МЯЖЫ

Здаецца, такога раней не было, бо не магло быць ніколі. Маю на ўвазе пікетаванне грамадзянамі дзяржаўнай мяжы ў пунктах мытнага кантролю. Той мяжы, што была «на замку», лічылася «свяшчэннай і недатыкальнай». А зараз

— на табе. Амаль што рэвалюцыя.

Дарэчы, восенню 1990 года ў ціхім і, як да гэтага часу падаецца многім, правінцыйным Мінску ўзбунтаваліся курцы. Перакрылі Ленінскі праспект насупраць фірмовай крамы «Тытунь», бо там не было ўжо ні адмысловых гатункаў, ні звычайных «Прымы» з «Астрай». Рэвалюцыя не рэвалюцыя, бунт падсвядомы і ў чымсьці бялітасны. Савецкую ўладу, якая пазбавіла людзей самых простых жыццёвых радасцяў, проста ўзненавідзелі. Не ўсе, зразумела. Але актыўная частка насельніцтва, якой смяротна надакучылі кіламетровыя чэргі.

Вось і зараз народ пачаў цікавіцца палітыкай. З аб'екта медыйных маніпуляцый ператварыўся ў суб'екта палітычнага дзеяння. Гэта «жывая творчасць мас» вытварае такія незвычайныя формы пратэсту, як узгадае вышэй пікетаванне дзяржаўнай мяжы або акцыя «Стоп-бензін». Без пасярэдніцтва палітычных партый, прафсаюзаў, грамадскіх арганізацый. Як гэта было напачатку 1990-х гадоў, калі людзі верылі, што маюць права пратэставаць. І зараз, відаць, прыпакло.

Падаецца, што ўлады не зусім разумеюць сітуацыю. Прыкладам, працягваюць татальную зачыстку палітычнай прасторы, падбіраючы апошніх актывістаў ды журналістаў. Быццам бы за абразы ўладаў, асоб і дзяржінстытуцый. Хто ж у гэта паверыць? Некалі прадстаўнікі розных дзяржаўных устаноў ды органаў кілі з людзей, якія спрабавалі адстаяць свае правы спасылкамі на Асноўны закон краіны. Вось дзе рогат стаяў. Апаганілі і тую Канстытуцыю, і парламент, і прэзідэнта. Па закону бумеранг. Прыкладам, артыкулы Канстытуцыі, якія гарантуюць нам розныя дэмакратычныя правы і свабоды, і выкананне якіх дзяржаўнымі асобамі і ўстановамі забяспечваецца прэзідэнтам краіны.

А сёння дастаткова сказаць, што прэзідэнт — гарант нашых правоў, і можна рагатаць да слёз.

Хто ж вінаваты, што палітыка ў краіне падобная на дрэнны вадэвіль, у якім дамінуе ўсё той жа састарэлы герой-палюбоўнік? Насуперак законам жанру, яму ўжо і каханкі не патрэбныя. Усё спрабуе зрабіць сам.

Ключавыя словы — несанкцыянаваныя акцыі. Улады ад людзей чакаюць любові, а тыя садзяцца ў аўтамабілі, загрузваюцца таварамі і едуць прэз з сацыяльна арыентаванай дзяржавы. Невялікія набыткі, але якія ёсць. Большых пры гэтай уладзе не было і не будзе. А ёсці трэба кожны дзень. Як некалі казаў сьліны сацыёлаг Піц'ерым Сарокін, натоўп крычыць адной вялікай глоткай, але кожны есць паасобку. Калі нешта ёсць. Гэта акцыя несанкцыянаваная і неспланаваная, натуральная і таму маючая моц абсалютнага закона.

Людзі ўжо і газет не чытаюць, і тэлебачанне не глядзяць. Навошта? Усю патрэбную на дадзены момант актуальную інфармацыю даюць цэннікі ў крамах. Чытай і ўспамінай, што некалькі тыдняў таму быў чалавекам адносна заможным, а

сёння стаў амаль жабраком. Каб гэта злодзей зрабіў ці рабаўнік, то можна было і ў суд падаць. Але ж гэта ўтварыў урад гарант нашых сацыяльна-эканамічных правоў. Іншы б на яго месцы папрасіў публічнага прабачэння, што так усё атрымалася, ды паціху сышоў. Але толькі не ён.

Ужо загаманілі пра надзвычайнае становішча. Пракуратура папярэджвае грамадзян краіны пра недапушчальнасць парушэння заканадаўства аб масавых мерапрыемствах. Маўляў, гэта супярэчыць прынцыпам любой прававой дзяржавы. Дык чаму ж тады ў «любой прававой дзяржаве» людзі маюць магчымасць выказаць абурэнне дзеяннямі розных «гарантаў», а ў нас не? Чаму нашы праваахоўнікі глядзяць толькі ў бок грамадзян, а ў процілеглы нават зірнуць баяцца? Чаму ў нас усё мерапрыемствы толькі несанкцыянаваныя?

Адказ просты — таму што па закону ў нас дзейнічае толькі адзін чалавек. Што б ні зрабіў, усё адразу кадыфікуецца. Прыкладам, паабяцаў не дапусціць у Беларусі страйкаў ды незапланаваных акцый. Зрабіць гэта можна — ёсць розныя шляхі і падыходы. Можна дамаўляцца з прафсаюзамі ў рамках сацыяльнага партнёрства, можна праз усталяванне льгот для самых бедных слаёў насельніцтва, можна праз палітычную лібералізацыю дамагчыся крэдытаў ды распачаць рынкавыя рэформы. Можна абмеркаваць Канстытуцыю і зліквідаваць інстытут прэзідэнцтва як патэнцыйна небяспечны ў краіне з няўстойлівай дэмакратыяй.

Усё можна, спосабаў не злічыць. Але толькі не ў нас. У нас толькі «шархнуць».

Можна сказаць абсалютна дакладна: сёння інфармацыя па краіне распаўсюджваецца з хуткасцю «сарафаннага радыё», якое дзейнічае не менш хутка і красамоўна, чым той жа інтэрнэт. Усё на гэтым свеце мае межы, а дзяржаўная прапаганда наблізілася да іх.

Грамадзянскія пратэсты ўспыхваюць па ўсёй краіне.

У сацыяльных сетках па-ранейшаму ідзе заклік выходзіць на цэнтральныя плошчы гарадоў

стабільнасць больш не існуе: 69,5% рэспандэнтаў упэўненыя, што тэракты ў Беларусі могуць паўтарыцца ў будучыні. Больш за палову апытаных (54,7%) не вераць у афіцыйную версію здарэння. Паводле дадзеных сацапытання, 22,4% рэспандэнтаў выказаліся, што да тэракту ў мінскім метро датычныя беларускія ўлады, а 24% мяркуюць, што наступствы выбуху найбольш выгадныя беларускім уладам.

Цікава, што на пытанне «Калі масавыя выступы, акцыі пратэсту, страйкі адбудуцца ў населеным пункце, дзе вы жывяце, вы сабіста прымеце або не ў іх удзел?» 8,2% рэспандэнтаў адказалі станоўча, 76,5% — адмоўна, а 15,3% не змаглі вызначыцца з

што выказваюць рэакцыю на сацыяльныя выклікі. Праз нейкі час яны могуць заявіць пра сваю палітычную прыналежнасць, скіраваць людзей у фармат акцыі ўсёй краіны, заявіць пра палітычныя праблемы. Калі б мы паспрабавалі «прыватызаваць» гэты працэс, то апазіцыя прайграла б. Бо, калі гэта адбываецца не пад ярка акрэсленым апазіцыйным сцягам, то ў грамадзян выклікае больш пазітыўныя эмоцыі.

Лябедзька не прагназуе на лета істотных катаклізмаў, адно гаворыць, што «восенню будзе горача». «Пакуль арганізатарам пратэстаў выступае сама ўлада. Думаю, што і надалей яна будзе матываваць людзей да дзеянняў», — рэзюмуе палітык.

ГРАМАДСТВА

▶ СПРАВА

ЖУРНАЛІСТА СУДЗЯЦЬ
ЗА АБРАЗУ САМОГА

Вольга ХВОІН

У Гродна пачаўся закрыты працэс па справе журналіста Андрэя Пачобута. Яго абвінавачваюць па двух артыкулах Крымінальнага кодэкса Беларусі: паводле часткі 1 артыкула 368 (абразы прэзідэнта Беларусі) і паводле часткі 1 артыкула 367 (паклёп у дачыненні да прэзідэнта). Максімальнае пакаранне паводле першага артыкула — чатыры гады пазбаўлення волі, паводле другога — два гады. Андрэй Пачобут сваім родным сказаў рыхтавацца да горшага.

Годны нягоднік

Крымінальную справу на журналіста польскай «Gazety Wyborczej» Андрэя Пачобута распачалі напрыканцы сакавіка. Яму інкрымінуюць публічную абразу кіраўніка Беларусі — у тэкстах, напісаных і змешчаных у інтэрнэце на сайтах wyborcza.pl, belaruspartisan.org і poczobut.livejournal.com на працягу 2010–2011 гадоў. 6 красавіка Андрэя спачатку затрымалі на трое сутак, а потым меру стрымання змянілі з падпіскі аб нявыездзе на

ўтрыманне пад вартай. Чаму менавіта Андрэй? У Беларусі працуюць сотні журналістаў, і далёка не ўсе пяюць гімны хвалы кіраўніцтву дзяржавы. «Андрэй — прадстаўнік Саюза палітыкаў, думаю, гэта асноўная прычына. Гэта робіцца, каб ліквідаваць, ізаляваць людзей, і ўжо потым распраўляцца надалей з арганізацыяй», — гаворыць Аксана, жонка Андрэя Пачобута.

Пераслед журналіста за яго прафесійную дзейнасць журналісцкая супольнасць Беларусі сустрэла з абурэннем і насцярогай. Прэзідэнт — цяпер за крытыку ўладаў можна заляцець на нары з фармулёўкай «паклёп і абразы».

Аднак рэдактар саўмянаўскай газеты «Рэспубліка» і старшыня Беларускага саюза журналістаў Анатоль Лемяшонка такіх апасенняў не падзяляе. «Нядаўна даваў інтэрв'ю «Еўрапейскаму радыё для Беларусі», там усё павярнулі, перавярнулі. Чаму Пачобутам вы не займаецеся, не ратуеце, не дапамагаеце? Я пацікавіўся гэтым пытаннем, дык мне казалі, што там — чыстая крымінальшчына», — цытуе Лемяшонка БелаПАН. «Калі абсалютна лаяльны да ўлады Аляксандр Варламаў (дызайнер, мадэльер, арганізатар фестывалю «Млын моды» — рэд.) трапіўся на такіх момантах, якія яму прад'яўляюць (не ведаю, чым там скончыцца). Ён абсалютна лаяльны да ўлады, ён не апазіцыянер, але яго ж таксама збіраюцца судзіць. То чаму з іншых, вашых

Аксана Пачобут з дачкой Янай каля будынка суда

▶ АКЦЫЯ

УСЕНАРОДНЫ ПРАМЕНАД

Вольга ХВОІН

Цётчкі з марожаным, дзяўчаты ў офісных строях і туфлях на абцасах, юнакі з заплечнікамі і ў шлёпанцах — вось пагроза рэжыму і спакою. Выйшлі прагуляцца, а супраць іх АМАП і стройныя шэрагі міліцыі, аўтазакі ў дварах прылеглых дамоў.

Трэцяя па ліку акцыя пад назвай «Рэвалюцыя праз сацыяльныя сеткі» прайшла ў сталіцы і абласных цэнтрах, буйных гарадах краіны. Гэтым разам улады крыху асэнсавалі, у чым «фішка», і зрабілі мноства захадаў, каб прадухіліць масавы збор людзей на цэнтральных плошчах гарадоў.

У Мінску ў раёне Кастрычніцкай плошчы сабралася некалькі тысяч маладых людзей. Але міліцыя загадзя ачэпала турнікетами плошчу, перад Палацам рэспублікі была зладжаная паказальная «рэпетыцыя» фізкультурнікамі святочных нумароў параду 3-га ліпеня. Людзям не дазвалялі сабрацца ў адным месцы, натоўпы рассякалі і выпіскалі на прылег-

ля вуліцы. Брутальных разгонаў не было, ды і за што ганяць? Па гораду вячэрнія праменады пакуль быццам бы не забароненыя.

Вулічная акцыя прайшла ў запланаваным фармаце — без палітычных лозунгаў, сімволікі і патрабаванняў. Людзі з пазітыўным настроем прагуляліся, паапладзіравалі ракіроўкам міліцыянтаў і разышліся дадому. Арганізатары «Рэвалюцыі праз сацыяльныя сеткі» заклікаюць выходзіць кожную сераду на вуліцы гарадоў, колькасць удзельнікаў паступова павялічваецца, аднак да крытычнай масы яшчэ далёка. У абласных гарадах смелых прагуляцца ў арганізаваным парадку было некалькі соцень. Аднак з імі не

сталі цырымоніцца, і частку людзей упакавалі ў аўтобусы з міліцыяй. Агулам па рэспубліцы пасля народных гулянняў, па ацэнках праваабаронцаў, было затрымана больш за 240 чалавек. Некаторых з затрыманых супрацоўнікі правапарадку моцна збілі.

Гэтым разам да сацыяльнага пратэсту далучыліся і такія гарады, як Пінск, Полацк, Светлагорск, Кобрын, Маладзечна ды іншыя. Колькасны склад там пакуль не ўражае, але ў любым выпадку пэўныя брэдзённі і зрухі відавочныя. Цяпер па закліку «ВКонтакте» на вуліцы выходзіць у дзясяткі разоў больш людзей, чым у папярэднія гады на прапановы апазіцыі.

прадстаўнікоў, павінны зрабіць палітычных пакутнікаў? — абуралася Лемяшонка. — Ведаем мы гэтыя гульні, ну гуляць — гуляйце. Але нават у гульнях, дзіцячых, дарослых, мусіць быць нейкі ўзровень прыстойнасці. Калі мы не можам быць інтэлігентнымі людзьмі, то хаця б годнымі».

Аднак міжнародныя журналісцкія арганізацыі нягодных складнікаў у дзейнасці Пачобута не знайшлі. Праваабарончая арганізацыя «Камітэт абароны журналістаў» (СРЖ, ЗША) запатрабавала спыніць судовы пераслед і вызваліць гродзенскага карэспандэнта польскай «Gazety Wyborczej» Андрэя Пачобута. «Гэта абуральна, што журналіста ў Еўропе ў XXI стагоддзі судзіць пры зачыненых дзвярах толькі за тое, што ён пісаў крытычныя артыкулы пра абранага лідара. З Андрэя Пачобута павінны зняць усе гэтыя палітызаваныя абвінавачанні і вызваліць», — цытуе намесніка дырэктара СРЖ Роберта Махоні агенства БелаПАН.

«Рэпарцёры безмежаў» патрабуюць зрабіць усе слуханні па справе Пачобута адкрытымі, «пакуль абвінавачанні супраць Пачобута не знятыя». Тое, што на суд 14 чэрвеня не змаглі трапіць журналісты, «не пакідае практычна ніякіх надзеяў на справядлівы суд», — лічыць арганізацыя. «Суровасць абвінавачванняў, прад'яўленых Пачобуту на абсурдных падставах, з'яўляецца сведчаннем аўтэнтчнага вар'яцтва, у якое прэзідэнт Аляксандр Лукашэнка абрынуў сваю краіну», — гаворыць

ца ў заяве «Рэпарцёраў безмежаў» ад 14 чэрвеня.

Нагадаем адзін паказальны эпізод з найноўшай гісторыі СМІ Беларусі. У 2006 годзе ў газеце «Згода», якую Аляксандр Сдвіжкоў падпісаў да друку, былі перадрукаваныя скандальныя карыкатуры на прарока Мухамеда з дацкай газеты. Журналіста абвінавацілі ў «распальванні рэлігійнай варожасці», судовы працэс таксама быў закрытым. У выніку «Згода» была ліквідаваная рашэннем Вярхоўнага суда, а Сдвіжкоў пакаралі трыма гадамі пазбаўлення волі ў калоніі ўзмоцненага рэжыму. Сдвіжкоў адседзеў тры месяцы, яго вызвалілі з турмы, калі пад ціскам Захаду Лукашэнка адпусціў на свабоду ўсіх палітвязняў.

Прысуд не гатовы

14 чэрвеня за зачыненымі дзвярыма (на працэс не пусцілі і жонку Андрэя Пачобута) суд заслухаў некалькіх экспертаў, якія аналізавалі «крымінальныя» тэксты Пачобута. Як паведамляе служба маніторынгу БАЖ, экспертамі на судзе былі выкладчык-філолаг Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта Аляксей Нікіпенка, а таксама двое супрацоўнікаў аддзела ідэалогіі Гродзенскага аблвыканкама — Павел Скрабок (загадчык) і Віктар Жалезняковіч (адказны за працу са СМІ). Напрыканцы першага дня суда пракурор заявіў хадайніцтва перанесці слуханні на 17-е чэрвеня, каб перакваліфікаваць абвінавачанні. Просьбу суддзя задаволіў. Абарона Пачобута заявіла хадайніцтва аб запрашэнні ў суд 12-ці сведак з боку абвінавачанага. «Адвакат сказаў, што ў ліку сведак Аляксандр Мілінкевіч, Лукашэнка, юрыст з БАЖу. Але суд адхіляе хадайніцтва аб запрашэнні сведак з боку абароны, — гаворыць Аксана Пачобут. — Пасяджэнне перанеслі — або проста цягнуць час, хочучы, каб да суда не прыходзіла столькі людзей на знак падтрымкі. Я думала, што яны ўжо ведаюць прысуд. Але, магчыма, яшчэ чакаюць нейкага загаду зверху».

Сустрэцца з мужам Аксана пасля першага судовага пасяджэння не мела магчымасці — Андрэя вывозілі-вывозілі праз чорны ход у акружэнні міліцыі. Заставалася хіба што крычаць мужу словы праз агароджу. «Суддзя сказаў, што размаўляць са мной не будзе ўвогуле, толькі праз адваката, і толькі пасля працэсу», — расказвае Аксана Пачобут.

У інтэрнэт-дзёніку poczobut.livejournal.com перыядычна змяшчаюцца яго нататкі. Андрэй настроены на лобы вырак, ілюзіяў не мае. Але і сілы духу не губляе ў турэмных сценах. «Сяджу я на 3-м паверсе СІЗА, паверхам ніжэй у 30-я гады сядзеў самы вядомы зняволены гродзенскай турмы — камуністычны тэрарыст і верны сталінец Сяргей Прыгтыцкі. У далёкім 80-м годзе я пайшоў у першы клас школы, якая носіць яго імя. І зараз вось атрымаў унікальную магчымасць «пагасцяваць» у месцы яго «баявой славы». Увогуле, я не сумую, нават наадварот. Беларусь «турэмная» мала чым адрозніваецца ад Беларусі «свабоднай». Рэжым ёсць рэжым. І там у вас, і тут у мяне. Хіба, што тут, у турме, усё яшчэ больш скандэсавана. З цікавасцю збіраю матэрыял для «посттурэмнага рэпартажу», хаця з'явіцца яму будзе наканава на праз некалькі гадоў, але запэўніваю вас, адгэтага ён не стане менш цікавым», — напісаў пра павароты свайго лёсу Андрэй.

9

24 ЧЭРВЕНА, ПАТНІЦА

06.00, 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 15.00, 19.00, 22.50 Навіны.
06.05, 07.10, 08.15 «Добрай раніцы, Беларусь!».

16.15 «Заручальны пярсцёнак». Шматсерыйны фільм.
17.10 «Участак». Шматсерыйны фільм.
18.15 Навіны спорту.

06.00, 07.30, 10.30, 13.30, 16.30, 19.45, 22.30 «24 гадзіны».
06.10 «Міншчына».
06.20 «Раніца. Студыя добрага настрою».

06.00, 09.00, 11.00, 13.00, 16.00, 18.00, 20.30 Нашы навіны.
06.05 АНТ прадстаўляе: «Наша раніца».

07.00 ЛАДная раніца.
08.00 Тэлебарометр.
08.05 Серыял «Ты маё жыццё».

09.05 Моладзевая камедыя «Выходкі ў каледжы» (ЗША).
10.55 Жывы гук.
11.40 Кінаспробы.

07.00 «Раніца Расіі».
09.15 «Прамы эфір».
10.10 «Мой срэбны шар».
11.00 Весткі.

06.05 Інфармацыйны канал «НТБ раніцай».
08.35 «І зноў добры дзень!».
09.35 «Агляд. Надзвычайнае здарэнне».

09.30, 10.30, 18.00 Футбол. Залаты кубак. 1/2 фіналу. ЗША.
11.30 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў. Групаў этап. Буркіна Фасо - Германія (Мексіка).

07.00 Аб'ектыў.
07.20 «Чароўнае дрэва», серыял: 3 серыя.
07.50 «Гняздо», серыял: 4 серыя.
08.40 Навігатар.

25 ЧЭРВЕНА, СУБОТА

07.00 Мультфільмы.
07.25 Існасць.
07.55 «Добрай раніцы, Беларусь!».

22.10 «Што? Дзе? Калі?» Фінал.
23.20 Прэм'ера. «Перамір'е».

07.00 «Суботняя раніца».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Серыял «Мая выдатная няня».

07.00 Мультыплікацыйны фільм.
07.30 «Анфас».
07.45 Фільм «Парыжскія таямніцы». Францыя - Італія, 1962 г.

17.05 Меладрама «Хелен» (ЗША-Вялікабрытанія-Канада).
19.10 Прэм'ера. Моладзевы музычны фільм «Вулічныя танцы» (Вялікабрытанія).

07.00 Фільм «Ключы ад раю».
08.45 «Крывое люстэрка. Тэатр Яўгенія Петрасяна».
10.25 «Вялікая пошта».

10.55 «Кулінарны паядынак».
11.55 «Кватэрнае пытанне».
13.20 «Суд прысяжных».

09.30 Вось дык так!!!
09.45 «Еўраспорт за чыстую планету». Часопіс.
10.15 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў. Групаў этап. КНДР - Конга (Мексіка).

07.00 Аб'ектыў.
07.20, 12.00 «Машына зменаў», тэлесерыял: 3 серыя.
07.50 Калыханка для самых маленькіх.

ТЭЛЕТЫДЗЕНЬ

16 ЧЭРВЕНЯ, НАДЗЕЛЯ

06.05 Канцэрт «Залаты грамафон» (2009).
08.45 «Зброя». Цыкл дакументальных
 фільмаў (Беларусь).
09.00, 12.00, 15.00, 19.00 Навіны.
09.10 «Арсенал».
09.40 Дак. цыкл «Зорнае жыццё» (Украіна).
10.25 «Культурныя людзі».
10.55 Меладраме «Разумніца, прыгажуня»
 (Расія). 4-я, заключная, серыя.
12.10 «Сыны сыходзяць у бой». Ваенная
 драма («Беларусьфільм»)
13.50 Сінематэка.
14.35 Зямельнае пытанне.
15.15 Навіны рэгіёна.
15.35 «Веддай нашых».
15.50 Фільм «Фэнтэзі «Незвычайныя пры-
 годы Адэль» (ЗША).
17.35 Канцэрт.
18.05 Суперлато.
19.20 OFF STAGE LIFE.
19.35 Камедыі «Доктар Дулітл» (ЗША).
21.00 У цэнтры ўвагі.
21.55 Гангстэрская сага «Адночы ў Аме-
 рыцы» (ЗША-Італія).

07.00 «Надзельная раница».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Надзельная пропаведзь (з субтытра-
 мі).
09.20 Серыял «Мая выдатная няня».
09.55 «Шалапутныя нататкі».
10.15 Пакуль усе дома.
11.15 Фазэнда.
11.50 «Праўдзівая гісторыя Чырвонага
 капляюшыка». Анімацыйны фільм.
13.10 «Хвіліна славы».
16.00 Нашы навіны (з субтытрамі).
16.15 Навіны спорту.
16.20 Меладрама «Прынцэса спецыял».
18.05 АНТ прадстаўляе: «Музычныя веча-
 ры ў Мірскім замку».
20.00 Кантуры.
21.05 Фільм «Лёгкія паводзіны».
22.50 Фільм «Унутраная імперыя».

05.35 Фільм «Джон Ф. Кэнэдзі: стрэлы ў
 Даласе». ЗША - Францыя, 1991 г.
09.00 «Гаворыць і паказвае Мінск».
09.30 «Аўтапанарама».
10.00 «Відавочнік прадстаўляе: самае
 смешнае».
10.55 «Вялікі сняданак».
11.35 «Салдаты. Дзембель непазбежны!»
 Серыял.
13.25 «Добры дзень, доктар!».
14.00 Фільм «Я крочу па Маскве». 1963 г.
15.35 Ток-шоў «Лёс».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Праўда».
17.25 Канцэрт М.Задорнава.
19.00 «Аўтапанарама».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітыч-
 ная праграма.
20.40 Фільм «Цудоўная Марта». Германія
 - Італія - Швейцарыя - Аўстрыя, 2001 г.
22.35 «Прафесійны бокс».
23.40 Фільм «Больш дзіўна, чым у раі». ЗША
 - Германія, 1984 г.

07.15 «Апошні ліст». Дак. фільм (НГТРК).
07.40 Дабравест.
08.05 Мір вашай хаце.
08.20 Рамантычная камедыя «Запрасі
 мяне дадому» (Канада).
10.25 Медычныя таямніцы.
11.05 Медычныя таямніцы +.
11.25 Тэлебарометр.
11.30 Нашы тэсты.
12.05 Кінаспробы.
12.25 «Права чалавека».
12.40 Фільм «Леў» (Францыя).
14.40 Серыял «Дурнушка Бэці-3» (ЗША).
16.20 Баскетбол. Чэмпіянат Еўропы.
 Жанчыны. Матч кваліфікацыйнага раўнда.
 Прамая трансляцыя.
18.10 Баявік «Тэрмінатар 2: Судны дзень»
 (ЗША).
20.30 «Навіны надвор'я».
21.00 «Спортлато 5 з 36».

21.05 КЕНО.
21.10 Смешная часіна.
21.40 Трылер «Час забіваць» (ЗША).
00.10 Валейбол. Еўраліга. Жанчыны. Бела-
 русь - Турцыя.

07.00 «Уся Расія».
07.15 Мультифільмы.
07.45 Фільм «Несамотныя».
11.00 Весткі.
11.15 «Сам сабе рэжысёр».
12.05 «З новай хатай!».
12.30 Фільм «Мая вуліца».
14.00 Весткі.
14.15 «Смехапанарама Яўгенія Петрася-
 на».
14.50 «Гарадок». Дайджэст. Забаўляльная
 праграма.
15.45 «Апошні званок Нестара Пятровіча».
 Дакументальны фільм.
16.35 «Песня не развітваецца».
18.35 Прэм'ера. «Смяяцца дазваляецца».
 Гумарыстычная праграма.
20.00 Весткі тыдня.
21.05 Прэм'ера. Фільм «Толькі каханне».
 2011 г.
22.45 «Адмысловы карэспандэнт».

07.40 Дзіцячая раница на НТВ-Беларусь.
08.00 Сёння.
08.20 «Авіатары».
08.45 «Іх норавы».
09.25 «Ямо дома!».
10.00 Сёння.
10.20 «Першая перадача». Аўтамабільная
 праграма.
10.55 «Баль на ўвесь свет».
11.55 «Дачны адказ».
13.00 Сёння.
13.20 «Суд прысяжных».
14.15 Прэм'ера. Дэтэктыўны серыял «Знакі
 лёсу».
16.00 Сёння.
16.20 «Гісторыя ўсерасійскага зману».
17.15 «І зноў добры дзень!».

18.15 «Чыстасардэчнае прызнанне».
19.00 «Сёння. Выніковая праграма».
19.55 «Надзвычайнае здарэнне. Агляд за
 тыдзень».
20.30 «Цэнтральнае тэлебачанне».
21.35 Прэм'ера. Вострасюжэтны фільм
 «Лекара выклікалі?».
23.20 «Гульня».
00.15 «Асабліва небяспечны!».
00.50 «Футбольная ноч».

09.30 Ралі. Ралійная серыя IRC. (Іпр, Бель-
 гія). Дзень 2-і.
10.00 Аўтаспорт. Серыя Гран-пры. (Ва-
 ленсія, Іспанія). Гонка 1-я.
10.30 Аўтаспорт. Серыя Гран-пры. (Ва-
 ленсія, Іспанія). Гонка 2-я.
11.00 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў.
 Групаў этап. Канада - Руанда (Мексіка).
12.15 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў.
 Групаў этап. ЗША - Новая Зеландыя
 (Мексіка).
13.30 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў.
 Групаў этап. Узбекістан - Чэхія (Мексіка).
14.30 Футбол. Залаты кубак. ЗША. Фінал.
15.30 Футбол. Кубак свету. Жанчыны.
 Часопіс.
16.00 Футбол. Кубак свету. Жанчыны. Гру-
 павы этап. Нігерыя - Францыя (Германія).
18.00 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў.
 Групаў этап. Уругвай - Англія (Мексіка).
19.00 Футбол. Кубак свету. Жанчыны. Гру-
 павы этап. Германія - Канада (Германія).
21.00 Футбол. Кубак свету. Жанчыны.
 Часопіс.
21.15 Плаванне. Парыж, Францыя. Дзень
 2-і.
22.15 Мотаспартыўны часопіс.
22.30 Ралі. Ралійная серыя IRC. (Іпр, Бель-
 гія). Агляд.
23.00 Футбол. Кубак свету да 17 гадоў. Гру-
 павы этап. Панама - Германія (Мексіка).
01.00 Футбол. Кубак свету. Жанчыны. Гру-
 павы этап. Германія - Канада (Германія).
02.00 Футбол. Кубак свету. Жанчыны.
 Часопіс.
02.15 Мотаспартыўны часопіс.

07.00 Аб'ектыў.
07.15 «Загадкі Мэрдака», дэтэктыўны
 серыял: 18 серыя.
08.00 Калыханка для самых маленькіх.
08.30 Рэпартэр.
08.55 Еўропа сёння.
09.25 «Афіцэры», дэтэктыўны серыял: 4
 серыя.
10.10 Кулінарныя падарожжы Робэрта
 Макловіча.
10.35 Беларускія лёсы: «Афганец», дак.
 фільм, 2009 г.
11.00 Гісторыя пад знакам Пагоні.
11.10 Госьць «Белсату».
11.25 «Апошні імператар», маст. фільм,
 1987 г., Брытанія-Кітай-Гон-Конг.
14.05 «Загадкі Мэрдака», дэтэктыўны
 серыял: 18 серыя.
14.50 Еўропа сёння (тэлечасопіс каналу
 «Нямецкая хваля»).
15.15 «Рэвалюцыя», дак. фільм, 2007 г.,
 Францыя: 2 серыя, «Гаіці».
16.10 Кулінарныя падарожжы Робэрта
 Макловіча.
16.35 Беларускія лёсы: «Афганец», дак.
 фільм, 2009 г.
17.00 Прыватная калекцыя.
17.20 «Час гонару», серыял: 35 серыя.
18.05 Чаму дэмакратыя? 4 серыя, «У пошу-
 ках Гандзі».
18.55 Басанож па свеце.
19.20 Моўнік (лінгвістычная праграма).
19.35 Калыханка для самых маленькіх.
19.40 Англійская для дзяцей.
19.45 Гісторыя пад знакам Пагоні.
19.55 На колах.
20.20 Вагон.
20.30 Без рэтушы: «Беларускі лес», дак.
 фільм.
21.00 Тыдзень у «Аб'ектыве».
21.30 Эксперт.
21.55 Фільматэка майстроў: «Прынцэсы»,
 маст. фільм, 2005 г., Іспанія.
23.45 «Калыханка» ад Сашы і Сірожы (са-
 тырычная праграма).
23.55 Тыдзень у «Аб'ектыве».

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма
 набыць у шапіках або крамах. Няма нас
 і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду
 Белпошты. Але можна падпісацца
 на «Новы час» і кожны тыдзень
 атрымліваць газету.

Падпісацца магчыма на любую колькасць ме-
 сяцаў, аформішы банкаўскі ці паштовы перавод і
 накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас
 рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). Нашы рэквізі-
 ты: **рахунак 3012741108019 у аддзяленні №539**
ОАО «Белінвестбанка», код банка 153100739.
Адрас банка: 220004, Мінск, вул. Калектарная,
11. Адрас рэдакцыі: 220113, Мінск, вул. Мележа,
1, офіс 1234.
 Акрамя таго падпісацца можна ў нашых рэгіяналь-
 ных прадстаўнікоў:
 Магілёў: (8 029) 604 34 57, Юрый;
 Мінск: (8 029) 968 79 73, Аляксей;
 (8 029) 178 31 68, Вольга;
 Бабруйск: (8029) 628 75 01, Вольга

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 750 руб. аднаго
 месяца — 3000 руб.
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсю-
 джальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651 21 12.

Для тых, хто прымае рашэнні!
Новы Час
 www.novychas.org

ф. ПС 112

БЕЛПОЧТА
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)

(сумма цифрами) (сумма прописью)

ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»,
 код 153100739, УНН 190790926

КУДА _____ 220004, г. Мінск, ул. Коллекторная, 11
 почтовый код, адрес получателя, телефон)

ОТПРАВИТЕЛЬ _____ почтовый код, адрес отправителя, телефон)

АДРЕС _____

Доставка уведомление простое электронное
 заказное

_____ (назначение платежа)
 _____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи
 места приема:
 (почтовый код, оттиск контрольно-
 переводной печати, кол. шт.)
 № перевода по ф. 5 _____
 Время приема _____ ч. _____ мин.
 Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў»
 (получатель платежа)
 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»
 (наименование банка)

Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739
 УНП* 190790926

_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
	Пеня	
	Всего	

Кассир _____

▶ КІНО

ЛІНКАЛЬН І ВАМПІРЫ

Алег НОВІКАЎ

У Галівудзе пачаліся здымкі фільма, выхад на экраны якога можа выклікаць працэс перагляду ў масавай свядомасці цяперашняга разумення гісторыі.

Сюжэт карціны пабудаваны на кнізе Сета Грама-Сміта «Абрахам Лінкальн паляўнічы за вампірамі». Кніга ўяўляе буйны палёт фантазіі.

Адпаведна аўтару, ён атрымаў тэкст кнігі ад вампіра Генры Стэрджэса. Тэкст — гэта дзённікі 11-га прэзідэнта ЗША Абрахама Лінкальна.

Калі Лінкальну было 11 гадоў, яго бацька Томас прызнаўся яму, што вампіры — гэта істоты, якія сапраўды існуюць. Больш таго, быццам вампіры нават пакусалі дзеда Абрахама, які ў сваю чаргу спрабаваў пакусаць ягоную маці. Лінкальн дае клятву забіць як мага больш вампіраў.

У 16 гадоў Лінкальн знаёміцца з вампірам Генры Стэрджэсам, які выратоўвае яму жыццё і пасля вучыць некаторым дэталіям прыроды вампіраў. Абрахам становіцца вядома, што існуюць і кепскія, і добрыя вампіры, як Генры. У дадатак хлопец праходзіць спецыялізаваны курс маладога байца. Нарэшце, Лінкальн атрымлівае ад свайго апекуна, як бы сказаў сёння, адрасную базу злых вампіраў ЗША. Ён пачынае зачыстку краіны ад нечысці.

Пасля пачынаецца ўвогуле суцэльны жах. Лінкальн падарожнічае на параходзе па Місісіпі ў Ню-Арлеан, дзе становіцца сведкам сцэны гандлю рабамі. Нейкі гандляр паводзіць сябе настолькі брутальна, што Абрахам вырашае пакараць яго за здзекі з чарнаскурых. Лінкальн адсочвае гандляра. Аказваецца, той не проста садыст, а яшчэ і вампір. Бедным чарнаскурым даводзіцца не толькі працаваць у нечалавечых умовах, аднак і задавальняць патрэбу гаспадара ў крыві. Лінкальн дае прыкурць таму эксплуататару. Адначасова Абрахаму ў галаву прыходзіць думка: рабства з'яўляецца крыніцай вампірызму. Вампірызм будзе існаваць у Злучаных Штатах, пакуль будучы існаваць рабы. Так

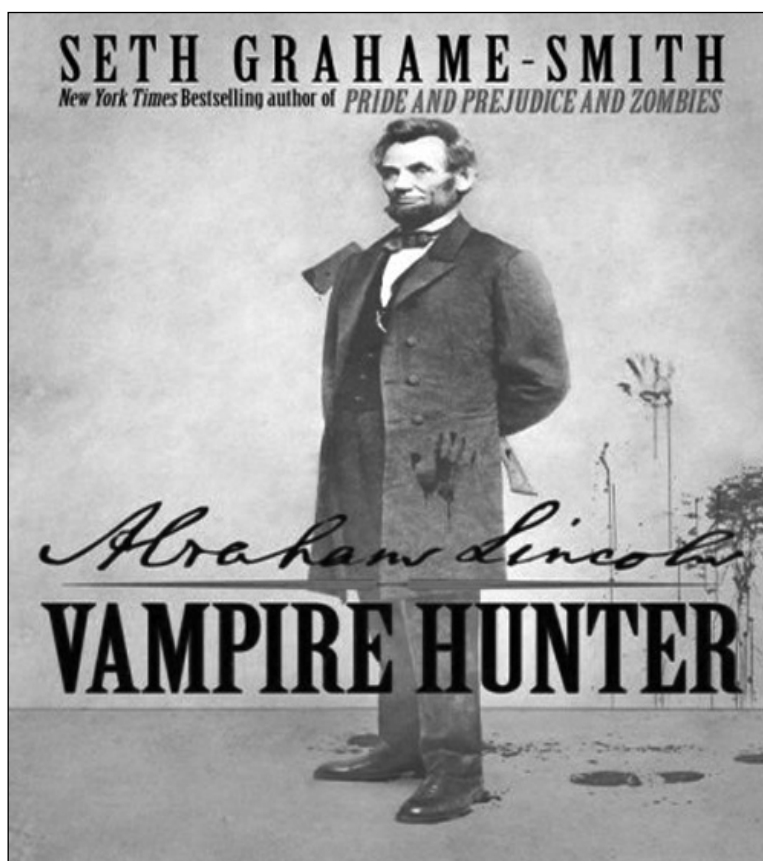

Лінкальн стаў абаліцыяністам і вырашыў падацца ў палітыку, каб пакласці канец рабству.

Ён вяртаецца ў родны Нью-Салем, дзе займаецца бізнэсам і робіць першыя крокі ў палітыцы. Аднак гэта ўдзень. Уначы ён ганяецца за вампірамі з таго самага спісу Генры. Пасля абрання ў Палату Прадстаўнікоў Абрахам пераязджае ў Вашынгтон, дзе сустракаецца з вядомым пісьменнікам Эдгарам По. Эдгар распавядае дэпутату сакрэтныя планы вампіраў. Па яго словах, яны масава бягуць з Еўропы ў Штаты, дзе існаванне рабства вырашае праблему выжывання. Аднак гэтага крывапійцам замяла. Яны плануюць зрабіць рабамі не толькі чорных, аднак і белых. Гэтая споведзь каштуе літаратуру жыцця. Хутка По знаходзяць мёртвым у Балтымары: яго забіла шайка вампіраў.

На гэты час Лінкальн адыходзіць ад прафесіі паляўнічага на вампіраў. Таксама ён вырашае пакінуць вялікую палітыку. Аднак яго планы мяняюцца, калі ў 1857 годзе да яго наведваецца Генры Стэрджэс з жудаснымі навінамі. Вампіры Поўдня рыхтуюцца да вайны з паўночнымі штатамі, каб цалкам падпарадкаваць сабе краіну і абвясціць нешта накшталт Злучаных Вампірскіх Штатаў Амерыкі. Абрахам Лінкальн разумее: трэба нешта рабіць. Ён становіцца кандыдатам у прэзідэнты ад Рэспубліканскай партыі і з часам абіраецца на пасаду кіраўніка Белага Дому.

У адказ паўднёвыя штаты ўздымаюць мяцеж. Войскі канфедэратаў

(чыгтай вампіры) лёгка перамагаюць федэралаў. Натуральна, вайна для іх яшчэ магчымасць на халяву напіцца чужой крыві. Што рабіць? Лінкальну прыходзіць у галаву ідэя — пазбавіць паўднёвых вампіраў энергакрыніц. Ён выдае акт, які адмяняе рабства ў краіне. Адпаведна, чарнаскурыя масава бягуць ад эксплуатацый, якіх бездзяжурнай дозы крыві, кажучы наркаманскім слэнгам, жудасна кілбасіць.

Помста не прымушае сябе чакаць. Вампіры-канфедэраты

дасылаюць у Вашынгтон свайго агента, які кусае 11-гадовага сына прэзідэнта. Ён памірае на вачах бацькі. Усё той жа Генры Стэрджэс прапануе Лінкальну выйсце: ён укусіць яго сына, і той зможа жыць. Праўда, як вампір. Лінкальн настолькі раз'юшаны прапановай, што выганяе Генры і дае клятву ніколі больш не мець кантактаў нават з добрымі вампірамі.

Між тым, з Поўдня прыходзяць добрыя весткі: сепаратысты раз-

бітыя. Апошнія вампіры эмігруюць у Азію і Лацінскую Амерыку, дзе засталіся рэшткі рабства. На радасях прэзідэнт вырашае наведваць тэатральную пастаноўку, падчас якой артыст Джон Буз забівае яго (ці варта казаць, што Джон таксама быў вампірам). Вампіры святкуюць перамогу, аднак нечакана з'яўляецца той самы Генры Стэрджэс разам з паліцыяй. Усіх арыштоўваюць. Той жа Генры праводзіць Абрахама Лінкальна ў апошні шлях.

Наступныя кадры фільму — 1960-я гады. У Вашынгтоне масавая маніфестацыя ў падтрымку правоў чарнаскурых амерыканцаў. Марцін Лютэр Кінг кідае з трыбуны славутыя: «Я маю мару». Здалёк за ім назіраюць Генры Стэрджэс і... Лінкальн. Аказваецца, Генры паспеў укусіць Абрахама, калі той пасля стрэлаў Буза знаходзіўся ў стане агоніі. Лінкальн стаў вампірам, хаця і добрым. А вампіры, як вядома, не паміраюць.

Вось такі сінopsis кнігі, якая адразу пасля выхаду выклікала супярэчлівыя рэцэнзіі. Газета «The Los Angeles Times» напісала: «Аўтар змог распавесці пра вялікую асобу з дапамогай гумару і жанру гісторыі пра вампіраў». Затое часопіс «Time» палічыў, што Грэм-Сміт яўна перабраў, калі прадставіў рабства як выток вампірызму. Іншы часопіс «Entertainment Weekly» назваў кнігу «трывіяльнай».

Аднак, думаецца, што пісьменнік мала цікавілі меркаванні літаратурных крытыкаў. Яго больш цікавіла тое, што «Лінкальн — паляўнічы за вампірамі» 15 тыдняў пратрымаўся ў спісе бестселераў аўтарытэтнага выдання «New York Times». Гэты факт гарантуе аўтару новыя заказы ад выдаўцоў і інтарэс з боку Галівуду. У выніку Галівуд хутка купіў правы на «Паляўнічага за вампірамі». Стужку будзе здымаць расіянін Цімур Бекмамбетаў. Папярэдня дата прэм'еры — 22 чэрвеня 2012 года. Бюджэт карціны — 16 мільёнаў долараў.

Між тым, сур'ёзныя выданні ўжо б'юць трывогу. Фільм можа пакласці пачатак цэламу жанру гістарычных фантазій. Магчыма, заўтра на экраны выйдзе стужка кшталту «Сталін — сябра гномаў». «Галівуд мяняе гісторыю сучаснасці, прыпісваючы гістарычным персанажам тое, што яны ніколі не рабілі. Губляюцца вечныя арыенціры зла і добра», — абурецца «El País». У якасці своеасаблівага адказу на падобныя абвінавачванні вядомы рэжысёр Цім Бартан кажа: «Хочаце сапраўднай гісторыі? Глядзіце History Channel».

▼ ЯНЫ ПРА НАС: ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Лукашэнка заўсёды пазіцыянаваў сябе ў якасці абаронцы беларускай незалежнасці. Вяртанне пад уплыў былых каланіяльных гаспадароў з Масквы можа выклікаць моцную грамадскую незадаволенасць. Лічыцца, што беларусы пасіўныя і не цікавяцца палітыкай. Вялікая частка мясцовай апазіцыі сядзіць у турме ці жорстка кантралюецца. Але для ўсіх рана ці позна настае пераломны момант.

«Global Post» (ЗША)

Варта прызнаць, што ў беларусаў ёсць цалкам абгрунтаваныя падставы для незадаволенасці: краіна перажывае самы горшы ў сваёй найноўшай гісторыі эканамічны крызіс. Па меркаванні эканамістаў, папулісцкія рашэнні Аляк-

сандра Лукашэнка і яго нежаданне рэфармаваць зробленую па савецкім узору і неэфектыўную беларускую эканоміку, дагэтуль на 80% кантралюваную дзяржавай, паставілі краіну на край прорыву. Пакуль прэзідэнту ўдавалася рабіць адказнымі за крызіс Расія, Захад і міністраў яго ўласнага ўрада. Аднак зараз, калі гнеў беларусаў урэшце абудзіцца, рэжым хоча гарантаваць, што сацыяльныя сеткі не паслужаць каталізатарам падзей, як у Тунісе і Егіпце.

«La Croix» (Швейцарыя)

Лукашэнка не пераробіў. Ён зноў паспрабуе знайсці спосаб, выконваючы дамоўленасці па форме, не выконваць іх па факце. Гэта ў якіх-небудзь краінах Захаду прыватызацыя,

магчыма, праводзіцца адносна сумленна: той, хто атрымлівае кантрольны пакет акцый, здабывае і рэальны кантроль над прадпрыемствам. На расійскіх абшарах усё было не так. Барыс Беразоўскі, памятаецца, выкарыстоўваў для гэтага такія простыя метады — купляў менеджмент прадпрыемстваў. А Аляксандру Рыгоравічу нават няма патрэбы кагосьці купляць. У яго руках усе галіны дзяржаўнай улады Беларусі. Ён можа імгненна законы памяняць, кагосьці пасадыць, кагосьці прызначыць. І прывітанне вам, расійскія ўладальнікі беларускага кантрольнага пакета акцый! Калі Бацька пачне паводзіць сябе «не вельмі карэктна», супраць яго зноў ужывуць шокавую тэрапію. Але гэта ўжо наступны раўнд вялікай расійска-беларускай гульні. Гульні, якая

ўсім надакучыла, але якая ўсё працягваецца і працягваецца.

«Московский Комсомолец» (Расія)

7 чэрвеня народнае абурэнне прыняло новы паварот у выніку росту кошту паліва на 30% на працягу адной ночы ўслед за 20-працэнтным ростам у маі і абмежаваннем продажу колькасці паліва на адзін аўтамабіль 25 літрамі. Лукашэнка запатрабаваў ад урада зменшыць кошты на бензін. У гэтага былога старшыні калгасу, прыхільніка планавай эканомікі, няма ніякага плану выйсця з крызісу. Дэвальвацыя, змена цэннікаў, чэргі ў абменным пунктах: паступова краіна каціцца ў хаос.

«Le Monde» (Францыя)

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

КУБА. З ПРАВАМІ ЎСЁ ДОБРА

Кубінскі афіцыйны прыдумав новую формулу, як адбіваць медыя-атакі на конт тэмпы парушэння ў краіне правоў чалавека. У аснову пакладзена тэма сэксуальных меншасцяў. Канкрэтная нагодай стала першая ў гісторыі аперацыя па змене пола, якую правялі кубінскія ўрачы. Увогуле, яны рабілі падобныя аперацыі і раней, аднак толькі за грошы багатым іншаземным турыстам. Цяпер пад скальпель лёг Хуан Сантас — 61-гадовы кубінец, які заўсёды марыў быць жанчынай. Зараз яго мара здзейснілася. Паралельна аперацыі ўся афіцыйная прэса перамывала косткі заходнім праваабаронцам, якія ўпарта ігнаруюць дасягненні Гаваны ў галіне абароны правоў сэксуальных меншасцяў. Так, напрыклад, толькі на Кубе і ў Аргенціне дзяржава гарантуе права кожнаму змяніць пол, прычым бясплатна. Статыстыка злачынстваў супраць гомасэксуалістаў на Кубе амаль ідэальная. За апошнія два гады быў забіты толькі адзін гей. Параўнайце — 260 забітых у Бразіліі або 171 — у маленькім Гандурасе. Нарэшце, Куба — адна з нешматлікіх краін Карыбскага мора, дзе гомасэксуалізм не лічыцца злачынствам. І пасля гэтага, пішуць кубінскія медыя, нехта яшчэ кажа пра тое, што на Кубе парушаюцца правы чалавека!

Па матэрыялах АВС (Іспанія)

МАЛДОВА. МАЗЫ ПАЎПЛЫВАЛІ НА ВЫБАРЫ

У Малдове прайшоў першы тур мясцовых выбарах, перамогу на якіх атрымалі камуністы. Галоўным прарывам партыі Вароніна стаў Кішыніў, які чырвоныя страцілі яшчэ 20 гадоў таму. Цяпер варонінцы вяртаюцца ў сталічную ўладу. У партыі будзе 26 мандатаў у муніцыпальным саветах, які ўключае 51 чалавека. Акрамя таго, Дзімітры Дадон, кандыдат ад камуністаў, прайшоў у другі тур, дзе будзе спаборнічаць з цяперашнім мэрам Дарынам Кіртаакэ, які прадстаўляе правую ліберальную партыю. Сваім правам у Кішыніўе малдаўскія правыя абавязаныя ў тым ліку мінскаму заводу МАЗ. Вялікі рэзананс атрымала афера вакол набыцця кішыніўскім муніцыпалітэтам партыі МАЗаўскіх аўтобусаў. Калі машыны прыйшлі ў Малдову, аказалася, што большасць з іх не працуюць. Левая апазіцыя зрабіла з гэтай нагоды вялікую інфармацыйную кампанію супраць Кіртаакэ, абвінавачваючы яго ў крадзяжы грошаў з бюджэту. На думку камуністаў, дамова з МАЗам была зробленая праз блізкасць да клану мэра бізнэс-структуры. Самае смешнае, што камуністы, якія раней ідэалізавалі беларускую мадэль, цяпер крытыкуюць беларускую прадукцыю. А што рабіць — палітыка ёсць палітыка.

Па матэрыялах «Пульс» (Малдова)

РАСІЯ. ЗАЛАТАЯ АРДА АДНАЎЛЯЕЦЦА

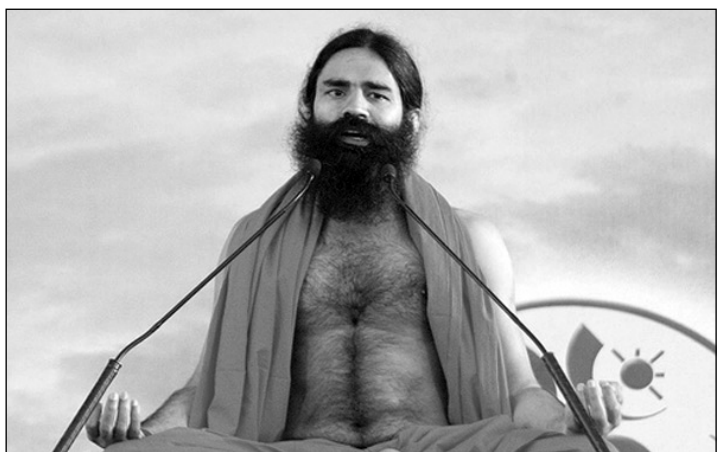
Калмыкію наведваў прэзідэнт Манголіі, што дало падставу казаць пра магчымы саюз калмыкаў і манголаў, якія належаць да адной этнічнай групы. Падчас сустрэчы з кіраўніком Калмыкіі Аляксеем Арловым мангольскі гарант заклікаў да стварэння вострава Эліста — Улан-Батар. Праўда, пра палітыку гаворкі пакуль няма. Галоўныя акцэнтны новы Залатой Арды (так прызвалі саюз у прэсе) — эканоміка, адукацыя і культура. Так, студэнты з Калмыкіі будуць мець магчымасць праходзіць стажыроўку ў мангольскіх ВНУ. Асаблівае месца ў супрацоўніцтве адводзіцца шанаванню хана Убашы. Убашы — калмыцкі хан, лідар волжскіх калмыкаў, у 1771 годзе ўзначаліў уцёкі 169 тысяч калмыкаў з Расіі, з берагоў Волгі, на гістарычную радзіму — падуладнае Кітаю Джунгарскае ханства. Ён з'яўляецца культавай фігурай і ў Манголіі, і ў Калмыкіі. У знак падзякі за тую ўцёкі мангольскія бізнэсмэны на свае сродкі ўзвядуць на радзіме хана помнік.

Па матэрыялах расійскай прэсы

ІНДЫЯ. ПАЧАЛАСЯ РЭВАЛЮЦЫЯ ЁГАЎ

5 чэрвеня індыйская паліцыя газам разагнала «прыхільнікаў гуру секты аматараў ёгі Свамі Рамдзевы, які праводзіў у Нью-Дэлі галадоўку ў знак пратэсту супраць карупцыі. Сам галадаючы ледзь збег ад праваахоўных органаў. Гэты інцыдэнт даў падставу прэсе ўсур'ез казаць пра пагрозу рэвалюцыі ёгаў. Гуру Свамі Рамдзеў — асоба вельмі папулярная ў цэнтральнай Індыі, яго паслядоўнікі лічаць яго святым і гатовыя рушыць услед любому яго закліку. Свамі ў свой час доўга і інтэнсіўна практыкаваў самадyscyпліну і медытацыю, пасля стварыў асабісты фонд, набраў паству прыхільнікаў (яго семінары наведваюць да 50 тысяч чалавек), і нарэшце вырашыў падацца ў палітыку. Ён не мае ўласнай партыі, аднак яго рух выступае пад выразнымі нацыяналістычнымі лозунгамі. На думку спецыялістаў, у іншы час да заяў гуру паставіліся з усмешкай, аднак зараз Індыя перажывае ломку старой партыйнай сістэмы. Губляе папулярнасць кампартыя, і гэтую нішу імкліва займаюць рознага кшталту папулісты кшталту Свамі. У гэтым плане прагнаваюць, што рух Свамі хутка зможа набраць палітычную вагу. Дарэчы, сам ён ужо абвясціў сябе новым Гандзі.

Па матэрыялах «New York Times» (ЗША)

КАНЦЭПЦЫЯ

БАТЫР — УСЯМУ АСНОВА

Алег НОВІКАЎ

20-годдзе незалежнасці Казахстана пройдзе разам са святкаваннем іншай даты — 300 гадоў ад нараджэння батыра Абылая. Менавіта батыры сталі асновай канцэпцыі нацыянальнай гісторыі незалежнага Казахстана.

«Батыр» перакладаецца з шорскай мовы як «герой» (дарэчы, адсюль пайшло і рускае слова батыр). Аднак на Усходзе практыка ўжывання слова больш шырокая: назва «батыр» або «багадур» была прыняты ў якасці царскага тытулу шматлікімі дынастыямі Усходу. Напрыклад, батырам называў сябе Бабур — заснавальнік Імперыі вялікіх манголаў. Пасля таго, як на пачатку XX стагоддзя на мапе свету з'явілася Манголія, батыр стаў мангольскім вайсковым чынам. За ваенныя заслугі гэты тытул быў прысвоены больш чым ста афіцэрам, у тым ліку вядомаму расійскаму белаю генералу Раману Фёдаравічу фон Унгерн-Штэрнбергу. Здаецца, апошнім, хто быў афіцыйна ўзнагароджаны тытулам «батыр», быў казах Аспан, адзін з заснавальнікаў Усходне-Туркестанскай Рэвалюцыйнай Рэспублікі. Цікава, што права Аспану называцца батырам дала Масква, пад патранатам якой знаходзіўся Усходні Туркменістан.

Між тым, у народзе «батырамі» традыцыйна называлі проста мужных людзей. Часам слова выкарыстоўвалася як дадатак да асабістага імя (напрыклад, Сухэ-Батар). Яшчэ адзін важны момант — «батыр» стаў персанажам казак і легенд. Фактычна ў часы СССР іх часцей так і ўспрымалі, як герояў фальклору.

Усё змянілася пасля абвясчэння Казахстана незалежнасці. Новая дзяржава сутыкнулася з праблемай стварэння канцэпцыі нацыянальнай гісторыі. Па савецкіх падручніках дзяржаўныя структуры складаліся ў Казахстане паралельна расійскай каланіяльнай экспансіі XVIII–XIX стагоддзяў. Казахскае ханства (1479–1822) усур'ез як дзяржава не разглядалася, паколькі, як правіла, яе адміністрацыйныя органы качавалі па стэпу.

Тады ў асяроддзі афіцыйных гісторыкаў нарадзілася канцэпцыя Качавой цывілізацыі. Ключавая ідэя палягала ў тым, што да прыходу рускіх на казахскай тэрыторыі існавала добрая сацыяльная арганізацыя. Заставалася толькі знайсці яе артэфакты і напісаць яе гісторыю. Выйсца было знойдзена. «Качавая цывілізацыя» як з'ява ў гісторыі існавала, толькі яе характарыстыкі выкладзены ў легендах. Трэба перавесці гэта на мову навукі, — сказаў адзін з афіцыйных казахскіх гісторыкаў.

Гісторыкі сталі актыўна заглябляцца ў казкі і легенды, дзе галоўную ролю займаюць батыры. Так была заснаваная фабрыка батыраў. У шматлікіх гарадах можна пабачыць манументы героям мясцовага фальклору, якія, па словах уладаў, былі рэальнымі гістарычнымі персанажамі. Самі батыры нечакана набылі рысы сяброў нейкай вайскавай карпарацыі, чый этычны кодэкс падобны на кодэкс еўрапейскіх рыцараў. Узнік нават новы гістарычны тэрмін — «батырства».

Афіцыйная газета «Казахстанская правда» наступным чынам раскрывае яго сутнасць: «Батырства — гэта аснова старажытнай структуры грамадскай і дзяржаўнай арганізацыі

Нурсултан Назарбаеў заяўляе, што не належыць

да прадстаўнікоў казахскіх арыстакратычных фамілій.

Ён з невялікага роду Шапрашты. Кажуць нават,

што гэтая акалічнасць не дазваляе яму абвясціць Казахстан

канстытуцыйнай манархіяй

казахаў. Батыры — адмысловая сацыяльная катэгорыя людзей, паходжанне сацыяльнага інстытута «батырства» найперш звязана з такімі асабістымі якасцямі чалавека, як доблесць, адвага. Батыр — не толькі тытул хвабраца, але яшчэ ён таксама пазначае катэгорыю прафесійных вайскоўцаў. Таму шырокае існаванне слова «батыр» у казахскіх стэпах шмат у чым тлумачыцца вялікай значнасцю войнаў у гісторыі станаўлення казахскай дзяржаўнасці».

Як вядома, Нурсултан Назарбаеў заяўляе, што не належыць да прадстаўнікоў казахскіх арыстакратычных фамілій. Ён з невялікага роду Шапрашты. Кажуць нават, што гэтая акалічнасць не дазваляе яму абвясціць Казахстан канстытуцыйнай манархіяй. У такім разе значна больш правоў будучы мець нашчадкі Чынгізідаў — кіруючая дынастыя Казахскага ханства. Стварэнне «батырства» дазволіла б Назарбаеу часткова вырашыць праблему свайго паходжання.

У 1993 годзе Назарбаеў сказаў публічна, што Карасай батыр з'яўляецца яго восьмым продкам. Больш таго, па словах прэзідэнта,

калі Карасай батыр і продак яго жонкі Сары Алпысаўны стаялі спіной адзін да аднаго, 500 ворагаў не маглі падыйсці да іх. Публіцы прадставілі кнігу «Пра далёкіх продкаў да маіх дзён», быццам напісаную ў XVIII стагоддзі пра падзвігі таго самага Карасая. У выніку шырокамаштабнай PR-акцыі (наклад кнігі склаў 300 тысяч экзэмпляраў) літаральна з нічога паўстала выява магутнага Карасай батыра, продка прэзідэнта Назарбаева. На высокім узгорку каля сяла Шамалган узнёсся да неба велізарны помнік Карасай батыру.

Той факт, што арыгінал рукапісу XVIII стагоддзя пра Карасая ніхто дасюль не бачыў, выклікае падазрэнні наконт таго, што Карасай сапраўды існаваў. Па ходу кампаніі ўлады сутыкнуліся з цікавай з'явай. Тыя батыры, якія ў адным раёне лічацца героямі нацыянальнага маштабу, для жыхароў суседняга раёна — усяго толькі канакрады.

Батырства даўно ўжо трапіла ў фокус крытыкі шматлікіх казахскіх гісторыкаў. Аднак комплекснай працы наконт гістарычных фальсіфікацый вакол батыраў пакуль няма. Магчыма, іх стрымлівае невясёлы досвед журналіста Ербола Курманбаева. Ён апублікаваў у газеце «Свабода слова» артыкул «Карасай батыр — казахскі Ілля Мурамец» і адразу атрымаў іск ад прадстаўнікоў роду Шапрашты за зневажанне

гонару іхняга продку. Іск склаў 800 мільянаў тэнге. Гэта рэкордны іск у казахскай гісторыі.

Гісторыкі маюць надзею, што «батырства» закончыцца само па сабе. «Мабыць, працэс з'яўлення новых батыраў працягвае маштабу будзе іспі датуль, пакуль не будуць здаволены запатрабаванні ўсіх мясцовых абыччын у сваіх уласных героях», — адзначае казахскі гісторык Ірына Ерафеева. Яна таксама звяртае ўвагу на тое, што батырства не спрыяе нацыянальнаму адзінству. «На дзяржаўным узроўні карэкцыя гісторыі як папаўненне пантэона мясцовых батыраў не мае ідэалагічнай каштоўнасці, ды і папросту немагчымая», — кажа яна. Таксама не зразумела, як інтэграваць у «батырства» рускамоўных грамадзян Казахстана. У гэтым плане чуюцца заклікі да таго, каб шукаць адзіных гістарычных куміраў як для казахаў, так і для рускіх.

Аднак, калі папраўкі і будуць, то не ў гэтым годзе. Сёлага Казахстан паралельна 20-годдзю Незалежнасці будзе адзначаць 300-годдзе з дня нараджэння хана Абылая, аднаго з самых вядомых казахскіх батыраў.

▶ ЦІКАВА

ПАЛІТЫКА І ВЕРНАСЦЬ

Алег НОВІКАЎ

Як павінна рэагаваць жонка палітыка на навіну пра тое, што яе муж ходзіць налева? Прыгоды Строс-Кана выклікалі цікавасць да паводзін жонак палітыкаў, якія даведаліся, што ім здрадзілі.

Варыянт першы і, здавалася, самы правільны — паступіць, як зрабіла жонка Джыма МакГрывея, губернатара штата Нью-Джэрсі. Калі ён у 2003 годзе заявіў, што «з'яўляецца амерыканскім геєм» і ў дадатак мае раман са сваім дарадцам па справах нацыянальнай бяспекі, жонка папросту падала на развод. Гэта быў сапраўдны ўдар для МакГрывея, які меў надзею, што жонка зразумее яго крок і будзе на яго баку. Разводны працэс значыў фінал палітычнай кар'еры Джыма. З-за крытыкі з боку грамадства ён быў вымушаны пайсці ў адстаўку з пасады губернатара. Зараз, калі верыць прэсе, ён намагаецца стаць каталіцкім біскупам, аднак Касцёл не вельмі гэтага жадае і ўвесь час адкладае канчатковае рашэнне.

Такім жа чынам паступіла Марыя Шрывер, жонка Арнольда Шварцэнэргера, губернатара Каліфорніі. Як толькі яна даведалася пра тое, што яе муж мае 14-гадовую дачку ад нейкай служанкі,

сабрала свае валізкі і сышла з дому. Пасля быў судовы іск пра разрыў шлюбу з Арнольдам, які, дарэчы, трываў цэлых 25 гадоў.

Аднак, як ні парадасальна, такія выпадкі ў гісторыі адзінкавыя. Як сведчыць практыка, вельмі рэдка жонкі палітыкаў, якім здрадзілі, рашаюцца на такі ўчынак, як разрыў шлюбу.

Класічны выпадак — гісторыя адзюльтэра Біла Клінтана. Буйны скандал наконт адносін Біла і Монікі Левінскі, здавалася, павінен быў пахаваць шлюб. Аднак Хілары не пабегла ў суд. Наадварот, нават калі ўсім было зразумела, што Біл хлусіць, тая ўпарта рабіла выгляд, што верыць, нібыта яе муж не здольны круціць службовыя раманы з сакратаркамі.

Тое, што паводзіны Хілары — не нонсенс, сведчыць учынкі Эн Сінклера. Жонка Дамініка Строс-Кана, калі даведалася, што той загрымеў у турму за сэксуальныя дамаганні да пакаёўкі нью-ёркскага гатэлю, заявіла, што тут яўна мела месца нейкая змова. Пасля адправілася за акіян вызваляць другую палову. На гэтую справу, як пішуць газеты, яна ўжо выклала прыкладна паўтара мільёна долараў. Толькі на залог за вызваленне Дамініка пайшоў мільён. Пры гэтым яшчэ ніхто не ведае, у колькі абышліся ёй адвакаты. Не проста адвакаты, а адвакаты супер-класу. Дамініка будучы абараняць тыя самыя адвакаты, якія ў свой час

давалі, што Майкл Джэксан не з'яўляецца педафілам.

Пры гэтым, думаецца, Эн сама ведае, што ніякай змовы супраць яе мужа няма. У яе мужа сэксуальныя дамаганні — проста норма. Так, у 2006-м папаўзлі чуткі, што ён завёў раман з нейкай венгеркай. На просьбу журналістаў гэта пракаментавала, Эн, паціскаючы плячыма, адказала: «Кожны салідны палітык павінен валодаць мастацтвам спакушаць».

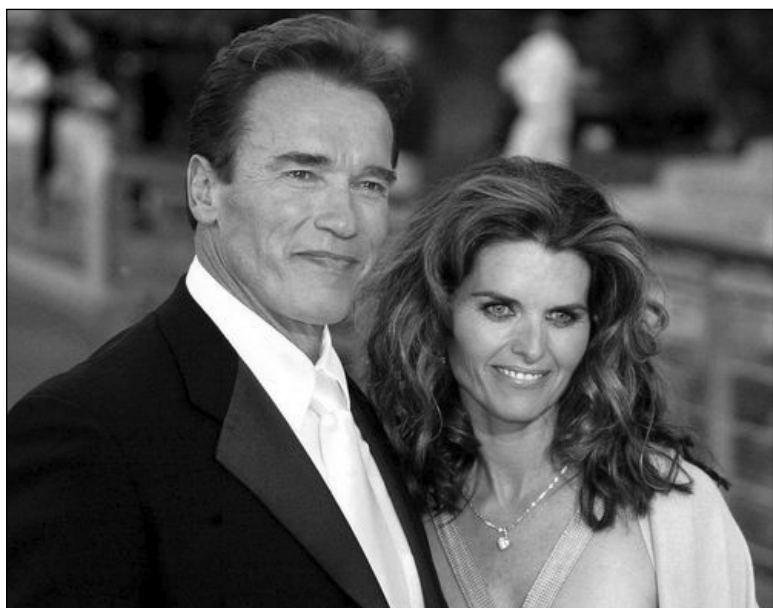
Паводзіны Сінклера цалкам адпавядаюць тыпу паводзін тых, хто заключыў шлюб тыпу *couple-power*. Партнёры ў такім шлюбе дамаўляюцца дапамагаць адзін аднаму рабіць кар'еру. Жонкі і мужы ў класічным разуменні ў такіх сем'ях няма. Адпаведна, кожны з партнёраў мае большую ступень сэксуальнай свабоды. Адпаведна, у сем'ях *couple-power* здрада мужа-палітыка разглядаецца не так драматычна. Хутчэй як нейкі непрыемны выпадак, форс-мажор, з якога проста не робяць вялікай драмы.

Жанчыны, якія абіраюць палітыкаў, робяць інвестыцыю ў сваю асабістую кар'еру. Тая ж Хілары лепшы прыклад. Дзякуючы ёй Біл пайшоў у палітыку, выйграў выбары губернатара Арканзасу, а пасля і прэзідэнта. Гэта адчыніла місіс Клінтан злёнае святло ў калідоры ўлады. І зараз яна дзяржаўны сакратар, а яе муж грае на саксафоне і час ад часу чытае лекцыі ва ўніверсітэтах. Пара практычна не жыве разам.

Таму паводзіны Эн Сінклера цалкам зразумелыя. Аднак не факт, што яна зможа выстаяць да канца. На судзе з боку абвінавачання будучы агучаныя шматлікія факты сэксуальных прыгод яе мужа, якія павінны сведчыць, што дамаганні да пакаёўкі цалкам пасуюць яго формуле жыцця. Шматлікія каментатары маюць сумнеў, што мадам Сінклера будзе здольная прабачыць мужу настолькі шмат.

І таму ёсць шматлікія прыклады. Гісторыя сведчыць, што нават у выпадках *couple-power* часам эмоцыі перамагаюць халодную логіку. Так, у 2008 годзе малады Джон Эвардс выставіў сваю кандыдатуру на праймерыз кандыдата на прэзідэнцкія выбары ад дэмакратаў. Аднак па ходу кампаніі ягоная асістэнтка стала цяжарнай. Джон пераканаў свайго асістэнта прызнаць сябе бацькам дзіцяці. Аднак у выніку праўда ўсё роўна ўсплыла. Шакаваная паводзінамі Джона, яго жонка папросту памерла. А праблема Эвардса на гэтым не закончылася. У час кампаніі ён зашмат узяў з партыйнай касы на тое, каб спакусіць тую самую асістэнтку. Зараз яго чакае судовы працэс.

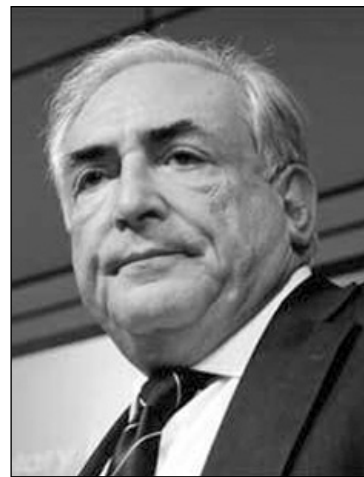
Самае цікавае, што сем'і палітыкаў, на думку прэсы, асуджаныя на сэксуальныя скандалы. Палітыкі атрымліваюць уладу над людзьмі. Прычым, чым далей яны рухаюцца па кар'ернай лесвіцы, чым больш у іх улады, тым большае іх лібіда. Гэта выклікае пачуццё, што табе дазволена ўсё, у тым ліку ў галіне сэксуальных паводзін. Таму паступнасці сэксуальны скандал з удзелам Строс-Кана позна ці рана ўсё роўна меў бы месца. Іншая справа, дзе... Калі б у Францыі, то, хутчэй за ўсё, закончылася тым, што Эн Сінклера зноў паціснула б плячыма.

▶ ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

ДАМІНІК СТРОС-КАН

Былы прэзідэнт Міжнароднага валютнага фонду, які чакае суда пад хатнім арыштам, наўрад ці ведае, што яго гісторыя зрабіла фурор у свеце кіно. Сцэнарысты, прадзюсары і рэжысёры змагаюцца за тое, каб першымі экранізаваць прыгоды дырэктара фонду. Калі верыць газеце «Figaro», на цяперашні дзень ужо напісаныя як мінімум 17 сцэнараў сэксуальных прыгод Дамініка ў Нью-Ёрку. Галоўная пасланне: магутны палітык і эканаміст становіцца ахвярай сваіх унутраных дэманаў. Адначасова ёсць заклікі зрабіць героем карціны чарнаскурую пакаёўку, якая стала аб'ектам атакі лібіда белага чалавека, чытай каланізатара. Ужо неафіцыйна абраны актёр, самы галоўны кандыдат на ролю DSK (абрэвіятура ад Дамініка Строс-Кана). Ім стаў славетны француз Жэар Дэпардзье. Самае цікавае, аднак, у тым, што ёсць заклікі, каб чарнаскурую дзяўчыну, да якой заляцаецца банкір, згуляла Катрын Дэнэў. Публіцы вельмі падабаецца дуэт Дэпардзье — Дэнэў. Ім усё роўна, што Катрын Дэнэў — дама бальзакаўскага ўзросту і ў дадатак мае белую скуру. Што тычыцца рэжысёра, то на версе спісу кандыдатаў Олівер Стоўн — вядомы амерыканскі рэжысёр левых поглядаў.

УЛАДЗІМІР ІЛЛЮХІН

Губернатар Камчацкага краю абвясціў пра ўзмацненне жорсткасці міграцыйнай палітыцы аж да стварэння канцэнтрацыйнага лагера. Усіх гасстарбайтараў, якія працуюць у сталіцы рэгіёну, хутка пераселяць у асобнае мястэчка, якое знаходзіцца на 12-кіламетровай адлегласці ад Петрапаўлаўска-Камчацкага. Там на месцы старога бетоннага заводу будзе пабудаваны асобны горад, які можа прыняць 500 чалавек. У ім пад аховай міліцыі будуць жыць імігранты. Дакладней скажаць, навацаць, паколькі кожную раніцу іх будучы адвозіць працаваць на адмысловыя аб'екты. Улады, па іх словах, пайшлі на такі крок з-за росту колькасці злачынстваў, якія здзяйсняюцца прыезджымі працоўнымі. Праект будаўніцтва канцлагера ўжо прыняты на ўзроўні рэгіянальнага ўрада. Адначасова афіцыйна забаронена ўсім прадпрыемствам браць на працу інашаземцаў. Мяркуючы па ўсяму, гэта толькі кветачкі. У расійскай прэсе пачалася дыскусія наконт таго, каб увогне змяніць гасстарбайтараў экзамі. Ноч яны могуць праводзіць у турме, а ўдзень рабіць тое, што зараз робяць прыезджыя таджыкі або каўказцы — так гучыць для шмат каго новая версія канчатковага рашэння праблемы гасстарбайтараў.

ХУАН КАРЛАС ІСАГІРЭ

Сябра басккага левага нацыяналістычнага блоку «Bildu» абраны на пасаду мэра буйнага гораду Сан-Себастьян (баскі называюць яго Данасія). Абранне Ісагірэ падобна на гісторыю Папялушкі. Яшчэ ўчора Ісагірэ, як і яго сябры, быў маргіналам. Дзяржава забараніла ім удзельнічаць у выбарах з-за былых сувязяў з тэрарыстычнай нацыяналістычнай групоўкай ETA. Заявы нацыяналістаў наконт таго, што метады ETA няправільныя, не змянілі пазіцыю Мадрыду. У выніку такая трактоўка дэмакратыі стварыла нацыяналістам вялікую падтрымку электарату, і першыя выбары, на якія іх пусцілі, прынеслі *abertzale* (так называюць левых нацыяналістаў) сенсацыйную перамогу. З 252 мэраў баскскіх гарадоў і мястэчак, абраных 22 мая, сто балатаваліся па выбарчаму спісу «Bildu». Яшчэ адзін удар па лагера іспанскіх вялікадзяржаўнікаў: за партыі, якія падпісалі так званы пакт *Anti-Bildu-Pakt*, галасавала толькі траціна выбарцаў краіны. Спецыялісты не выключваюць, што па выніках наступных выбараў у парламент прадстаўнікі «Bildu» могуць аказацца ў складзе ўрада аўтаноміі. Гэта можа значыць перагляд адносін паміж Краінай Баскаў і цэнтрам.

КУЛЬТУРА

СПАДЧЫНА

ТАЛМУДЫСТ МААРШАК

Лявон ЦЕЛЕШ

У некаторых нашых суграмадзян і па сённяшні дзень існуе перакананне, што да кастрычніцкага перавароту 1917 года на Беларусі нічога не было: ні сваёй культуры, ні пісьменства, што мы жылі ў цемры, і ў лапцюжную Беларусь прынеслі цывілізацыю расійскія бальшавікі.

Мне ўспамінаецца эпізод 20-гадовай даўніны. У час кампаніі па выбарах у Вярхоўны Савет Беларусі 12-га склікання ў двары аднаго з буйных мікрараёнаў Мінска перад выбаршчыкамі са сваёй праграмай выступаў вядомы беларускі вучоны, грамадскі дзеяч, кандыдат у дэпутаты. З дынаміка гучалі цудоўныя беларускія песні, у падтрымку кандыдата выступіў і гонар беларускага народа пісьменнік Васіль Быкаў. Людзей сабралася шмат. І раптам я пачуў за сваёй спінай на рускай мове чыюсьці прамову. Вось, маўляў, сабраліся нацыяналісты са сваімі дзікімі песнямі, мала ім рускіх песень, павылазілі нядаўна з пяхор і балот і рвуцца да ўлады. Гэта мы, рускія, прынеслі сюды культуру. Я зірнуўся. Аўтарам гэтых слоў быў чалавек сталага ўзросту. Як мне падказалі мясцовыя жыхары, выхадзец з Расіі, былы высокі ваенны чын.

За мінулыя 20 гадоў людзей з такім пяхорным мысленнем, на шчасце, паменшала. Свет дазнаў-

Арон Шмуэль Кайданавер за працай, у Койданаве

Вкладка адной з яго кніг

ся, што шмат выдатных людзей нашай краіны ці іхнія нашчадкі ўзбагацілі культуру як Расіі, так і іншых краін свету. Пра аднаго з такіх выдатных нашых суай-

чыннікаў сярэднявечча і пойдзе размова.

У пачатку XVII стагоддзя Койданава (зараз Дзяржынск) было буйным па тым часе мястэчкам. У ім налічвалася больш за 200 дамоў, каля 1500 жыхароў. Існавалі ў мястэчку хрысціянскія царквы, сінагогі, рынак, некалькі корчмаў, замак, праводзіліся буйныя кірмашы. Менавіта тут у 1624 годзе ў сям'і высокаадукаванага койданаўскага рабіна Ізраіля Кайданавера нарадзіўся Арон Шмуэль, які пры жыцці вызначыўся як выдатны талмудыст, пісьменнік, адзін са значных рабінаў свайго часу. Арон — імя, якое яму было нададзенае пры нараджэнні, а пасля цяжкай хваробы яму было дадзенае другое імя — Шмуэль, што азначае «Бог пачуў».

Дзіцячыя гады Арона Шмуэля прайшлі ў Койданаве. Калі ж прыйшоў час навучання, бацька адправіў свайго сына ў Берасце, дзе Арон Шмуэль у мясцовым ешыбоце атрымаў талмудысцкую і рабінскую адукацыю. Пасля заканчэння вучобы ён нейкі час быў рабінам у Люблінскім ваяводстве, адкуль, ратуючыся ад пагромаў казацкага паўстання пад кіраўніцтвам Багдана Хмяльніцкага, перабраўся ў старажытную беларускую сталіцу — Вільню. У гэтым горадзе Арон Шмуэль Кайданавер быў адным з яўрэйскіх суддзяў. У Вільні ў 1650-м годзе ў яго нарадзіўся сын Ціві Гірш, які стаў вядомым маралістам і кабалістам, настаўнікам яўрэйскай этыкі.

У 1654 годзе пачалася крываваая вайна рускай дзяржавы з Рэччу Паспалітай. Рускія салдаты і ўкраінскія казакі бязлітасна забівалі мірных жыхароў, палілі беларускія гарады і вёскі. У

Вільні імі быў абрабаваны дом Арона Шмуэля і спалена бібліятэка з каштоўнымі рукапісамі. Ля Любліна ў 1656 годзе сын Арона быў цяжка паранены казакамі, а дзве ягоныя дачкі былі забітыя ў яго на вачах. Разам з сынам Арон Шмуэль Кайданавер мусіў вярнуцца ў Койданава. Але вайна і тут дагнала яго. Мястэчка Койданава было ўшчэнт разабаванае і спаленае рускімі захопнікамі, і Арон Шмуэль Кайданавер пераехаў у Чэхію, а затым — у Германію, дзе займаў пасаду рабіна і выкладаў талмуд. Некаторы час ён жыў і працаваў у горадзе Брыск (яўрэйская назва Берасця), а таксама ў Кракаве.

Памёр выдатны талмудыст у 1676 годзе ў Хмельніку (Украіна) як сапраўдны праведнік, вымаўляючы малітву падчас паседжання рабінаў. Ягоны сын, Цыві Гірш, вярнуўся ў Вільню і зрабіўся адным з кіраўнікоў гарадской яўрэйскай грамады. Затым ён адправіўся ў Франкфурт-на-Майне, дзе жыла сям'я ягонага дзеця. Тут ён выдаў цэлы шэраг бацькавых кніг са сваімі прадмовамі і нататкамі. Трэба адзначыць, што Арон Шмуэль Кайданавер напісаў шмат значных твораў, якія і па сённяшні дзень перавыдаюцца і вывучаюцца ў ешыботах. Найбольш значнымі яго творамі з'яўляюцца «Дабраславёнае ахвярапрынашэнне» («Birchat ha - Zebach») з прадмовай і аўтабіяграфіяй, «Блаславенне Шмуэля» («Birchat Schemuel») — казанні на тэмы з Торы, «Вера Шмуэля» («Emunat Schemuel») па пытаннях шлюбнага права і іншыя.

Акрамя свайго імя і прозвішча Арон Шмуэль Кайданавер меў

таксама мянушку Мааршак, што з'яўляецца абрэвіятурай на іўрыце «Настаўнік наш і рабін Шмуэль Кайданавер» («Morenu Rabbi Shmuel Kaidanover»). Некаторыя даследчыкі лічаць, што ён меў таксама родавую мянушку «Клюгер», што азначае «Разумны». Сёння шмат носьбітаў прозвішча Маршак пражываюць у розных гарадах Беларусі і па-за яе межамі. Адным са знакамітых носьбітаў гэтага прозвішча і прамым нашчадкам Арона Шмуэля Кайданавера з'яўляецца вядомы расійскі пісьменнік, драматург, перакладчык, дзіцячы паэт Самуіл Якаўлевіч Маршак, вершамі якога захапляўся з маленства кожны з нас.

З энцыклапедычных крыніц вядома, што нарадзіўся Самуіл Маршак у Варонежы, у сям'і заводскага тэхніка-майстра Якова Міронавіча Маршака. У яго сям'і па бацькоўскай лініі, пачынаючы ад далёкага койданаўскага продка Ізраіля Кайданавера, усе былі рабінамі, за выключэннем бацькі і дзеда. Маці была даволі адукаванай і паходзіла ад рабіна Віцебска Бэра Абрамавіча Гітэльсона. Калі будучаму пісьменніку споўнілася 6 гадоў, яна з ім і іншымі дзясцямі перабралася жывць да сваіх бацькоў, у Віцебск, дзе і прайшлі дзіцячыя гады Самуіла Маршака. Дзед знаёміў Маршака з традыцыямі продкаў, са Свяшчэнным Пісаннем. Вучыў дзед малога Маршака і рускай мове, бо лічыў, што яўрэйскую мову ён асвоіць і на вуліцы.

Па ўспамінах Самуіла Маршака, у Віцебску ў тыя часы нават коні размаўлялі на ідыш. Як бачна, карані радаводу выдатнага пісьменніка, паэта па матчынай і бацькавай лініях знаходзяцца на Беларусі. Гэта наша бласлаўная беларуская зямля дала Расіі выдатнага пісьменніка, паэта, драматурга, перакладчыка Самуіла Якаўлевіча Маршака.

ВЫСТАВА

ХТО ГЛЯДЗІЦЬ НА ЗОРКІ?

Аляксей ХАДЫКА

8 чэрвеня ў Гісторыка-культурным музеі-запаведніку «Заслаўе» адчынілася выстава «Viatoris глядзіць на зоркі» прафесара мастацкага факультэта Педагагічнага ўніверсітэта ў Кракаве Пятра Яргуша.

Аўтограф ад мастака Пятра Яргуша

раў на Украіне, у бліжэйшы час збіраецца ў Дагестан. Супрацоўнічае з Міністэрствам культуры і нацыянальнай спадчыны РП пры рэалізацыі праграмы «Gaude Polonia». У 2008 годзе ўзнагароджаны рэктарам Педагагічнага ўніверсітэта за сукупнасць педагагічнай і мастацкай дзейнасці. У 2011 годзе адзначаны Сярэбраным медалём Міністэрства нацыянальнай адукацыі. Мастак-вандроўнік, ён і ў свае карціны ўкладае адчуванне і сэнс знакаў падарожжа ў часе, прасторы жыцці.

Паслухаем мастака: «Карціна — як след. Карціна — як знак. Закляцце. Паказальнік дарог. Як крыж, які падрастаючы сын атрымлівае ад свайго бацькі. Як талісман у дарогу, як знак чатырох бакоў свету і прадказанне будучай сустрэчы».

Таму тыя працы, якія госці выставы ўбачылі ў Заслаў'і, пакідалі ўражанне сімвалаў-іерогліфаў, частак вялікага тэксту, які апанаваў сцены залі і прасіўся на вуліцу. Два вялікія творы аздалі фасад будынка пры ўваходзе — улюбены прыём майстра, які нярэдка экспануе свае работы папросту на вуліцы, на слупах для аб'яў. Вялізныя, бы плакаты, напісаныя шырокімі росчыркамі пэндзля, з недасказанымі вобразамі, якія мусяць нараджаць уражанні і асацыяцыі, як успаміны, якія ўсплываюць у памяці.

Пётр Яргуш так і кажа: «А прывёз у Мінск аповесць. А аповесць вымагае Тваіх вушэй, як карціна вымагае Тваіх вачэй... Я прывёз і мой смутак па аповесці і сваю рэзкасць, і нярэзкасць бачання...» Гэта нефігуратыўнае мастацтва? Не, так сказаць нельга. З фрагментаў, з ліній і гульні фарбаў і форм мастак канструе настрой. А настрой

Дырэктар музея Мікалай Паграноўскі на ганку музея. За ім — работа П. Яргуша

накіроўвае сваімі рытмамі вашае ўспрыняцце і фантазію. Памятаецца вялізныя работы-рытмікі беларуса з Польшчы Лёніка Тарасевіча? Вось так і Яргуш фармуе вібрацыі вашых эмоцый, але яго прыёмы, бадай, больш фігуратыўныя.

Адным словам, адправіўшыся бліжэйшымі днямі ў старажытнае Заслаўе, вы атрымаеце магчымасць не толькі пазнаёміцца з яго класічнымі архітэктурнымі помнікамі і гістарычнымі мясцінамі. Але займеце шанс на пэўны час прасякнуцца атмасферай сучаснай, сусветнага ўзроўню авангарднай выставы, якая праэкспанавана пры гэтым з адметным густам — дзякуй дырэктару музея Мікалаю Паграноўскаму.

Такое спалучэнне, між іншым, ставіць пытанне пра крытычны недахоп у цэнтрах гістарычнага турызму ў Беларусі (Нясвіж, Мір, Навагрудак, і далей па спісе) невялікіх галерэй сучаснага мастацтва — дзеля паказу не толькі твораў знакамітых гасцей краіны, але і беларускіх мастакоў. Вялікая мастацкая супольнасць у сталіцы — добра, але не дастаткова для паўнавартаснага культурнага жыцця краіны.

Дарэчы, хто не зможа паехаць у Заслаўе, частку аднайменнай выставы да 24 чэрвеня зможа пабачыць у галерэі TUT.BY — на вуліцы Веры Харужай, 1А, 6 паверх.

▶ ГАДАВІНА

МЫ ЗА ЦАНОЙ НЕ ПАСТАІМ...

70 гадоў таму, 22 чэрвеня 1941 года, пачалася Вялікая Айчынная вайна. Але дасюль не сціхаюць спрэчкі наконт таго, хто быў вінаваты ў трагедыі першых дзён вайны, чаму Чырвоная Армія не здолела стрымаць націск фашыскай Германіі. Прапануем вашай увазе ўрывак з даследавання гісторыка Ігара Кузняцова.

Ігар КУЗНЯЦОЎ,
кандыдат гістарычных навук

Хто вінаваты?

У 1920-я — пачатку 1930-х гадоў савецкая ваенная тэорыя займала перадавыя пазіцыі ў сусветным ваенным мастацтве і значна апырэджавала канцэпцыі стратэгаў капіталістычных краін. Ваенныя тэарэтыкі У.К. Трыандафілаў, Г.С. Ісерсан, Б.М. Шапашнікаў стварылі тэорыю «глыбокай аперацыі», у якой смела прагназавалі характар і спосабы вядзення будучай вайны з шырокім выкарыстаннем танкаў, авіяцыі, паветрана-дэсантных войскаў.

Маршал М.М. Тухачэўскі выступаў за масавую механізацыю і матарызацыю арміі, распрацоўку і ўкараненне самай сучаснай баявой тэхнікі. Асаблівую ўвагу Тухачэўскі па-праорочку надаваў пачатковаму перыяду вайны і заклікаў «быць асабліва моцнымі і энергічнымі» ў момант развязвання ўзброенага канфлікту. «Першы перыяд вайны, — казаў ён, — павінен быць яшчэ ў мірны час правільна прадбачаны, яшчэ ў мірны час правільна ацэнены, і да яго трэба правільна падрыхтавацца».

Перадваенныя рэпрэсіі перакрэслілі ўсё дасягнутае ў галіне стратэгіі і аперацыйнага мастацтва. Прагрэсіўныя ідэі і тэорыі

былі абвешчаны шкодніцкімі. У кіраўніцтве ўзброенымі сіламі ўзяла верх устаноўка «коннікаў» — Варашылава, Будзёнага, Куліка, Шчадэнкі, якія дагматычна чапляліся за досвед грамадзянскай вайны.

Варашылаў з трыбуны XVII з'езду партыі сцвярджаў: «Неабходна... раз і назаўсёды скончыць са шкодніцкімі «тэорыямі» пра замену каня машынай». Яму падтакваў Шчадэнка: «Вайна матараў, механізацыя, авіяцыя і хімія прыдуманы ваенспецамі. Пакуль галоўнае — конік. Вырашальную ролю ў будучай вайне будзе адыгрываць конніца».

Спраба С.К. Цімашэнкі, які прыйшоў у 1940 годзе ў кіраўніцтва Наркаматам абароны на змену Варашылаву, адрадыць ідэю Тухачэўскага ва ўмовах калду не магла ажыццявіцца. Сталіна абвясцілі адзіным і бяспрэчным аўтарытэтам і ў галіне ваеннага мастацтва. Паступова распаўсюджваліся дабрадушнасць і шапка-закадальніцкія настроі. Палявы статут 1939 года патрабаваў весці вайну «наступальна, пераносычы яе на тэрыторыю суперніка» і шляхам дасягнення «рашучай перамогі малой крывёй».

Жорсткая рэчаіснасць першых дзён вайны развела ілюзіі. Але каса рэпрэсій настолькі грунтоўна абезгалоўіла войска, што замшэльны прыхільнікі тачанак і клінкоў і новаспечаныя генералы, учорашня лейтэнанты і

капітаны, якія без году тыдзень камандавалі дывізіямі і арміямі, разгубіліся, не здолелі разабрацца ў абстаноўцы, а тым больш авалодаць сітуацыяй.

Сёння апублікавана шмат інфармацыі пра сталінскі тэрор ва ўзброеных сілах. Але дакладных звестак да гэтага часу няма. Лічыцца, што ў перадваенны перыяд рэпрэсавана 44 тысячы чалавек каманднага саставу, звыш паловы афіцэрскага корпуса. Па дадзеных К. Сіманавы, было знішчана 80% вышэйшых і 50% старшых камандзіраў. Генерал Д. Валканогав сцвярджаў, што на вайне загінула 600 савецкіх генералаў, а падчас даваенных рэпрэсій мы страцілі ў тры разы больш вайскоўцаў у званнях, прыроўненых да генеральскага.

Ва ўсякім разе, калі Сталін папракнуў Варашылава за няўдачы ў савецка-фінскай вайне, той, хоць заўсёды беспярэчна згаджаўся з правадаром, не вытрымаў і выгукнуў: «А з кім жа ваяваць?! Усе камандзіры, здольныя думаць, расстраляныя, а новых няма!»

Асноўным аргументам Гітлера для заспакаення ўласных генералаў, якія запанікавалі перад нападам на СССР, былі словы: «Чырвоная Армія абезгалоўлена... яна саслабленая, як ніколі. Трэба ваяваць, пакуль кадры не вырастуць зноў».

Як стала вядома ўжо пасля вайны, Гітлер, які ведаў пра рэпрэсіі, што пракаціліся па Чырвонай Арміі ў 1937–1939 гадах, запатрабаваў даклад ад сваіх органаў выведкі пра якасць каманднага складу РККА. За паўтара месяца да пачатку вайны, на падставе даклада палкоўніка Крэбса, ваеннага аташэ Германіі ў СССР, ды іншых звестак, фюрэру паведамілі: рускі афіцэрскі корпус саслаблены не толькі колькасна, але і якасна... Супернік не без падставы ўключаў у лік надзвычай спрыяльных фактараў для Германіі фактычную замену цэлых звёнаў ваеннай сістэмы новымі кіраўнікамі... Гэта не проста захавацца, але і наўпрост падштурхнула Гітлера да фарсіравання падзей.

Начальнік германскага генштаба генерал фон Бек у 1938 годзе пісаў: «З рускай арміяй можна не лічыцца як з ваеннай сілай, бо крываваы рэпрэсіі падарвалі яе дух, ператварылі ў інертную машыну».

«Першакаласны склад савецкіх вышэйшых ваенных кадраў знішчаны Сталінам у 1937 годзе, — казаў Гітлер генералу Кейтэлю. — Такім чынам, неабходны розум у падрастаючай змене яшчэ пакуль адсутнічае». А на нарадзе вышэйшых нацысцкіх генералаў з нагоды падрыхтоўкі нападу на СССР 9 студзеня 1941 года ён заявіў: «У іх няма добрых палкаводцаў».

Нельгане пагадзіцца з К. Сіманавым і маршалам А.М. Васілеўскім. Калі пісьменнік сказаў, што без трыццаці сёмага не было б параз сарок першага, маршал адказаў, што «без трыццаці сёмага года, магчыма, не было б наогул вайны ў сарак першым годзе: Гітлер не рашыўся б яе пачаць».

Рэпрэсіі супраць каманднага складу не толькі абезгалоўілі ўзброеныя сілы, але і сур'езна падарвалі маральны дух і стан дысцыпліны ў арміі ў цэлым. Аўтарытэт камандзіраў рэзка пахіснуўся. Ім не верылі, іх загады абвешчваліся шкодніцкімі.

Квітнелі даносы, якія ўсяляк заахвочваліся. Органы НКВС умяшчаліся ва ўсё, падмяняючы камандзіраў. Развілося п'янства, самавольныя адлучкі, дзёрціцтва.

Да пачатку вайны Чырвоная Армія і Ваенна-Марскі Флот прыйшлі з амаль цалкам знішчаным асноўным касцяком войска. У цэлым у перыяд сталінскіх рэпрэсій было знішчана вышэйшага і старшага каманднага складу больш, чым мы страцілі за ўсе чатыры гады вайны.

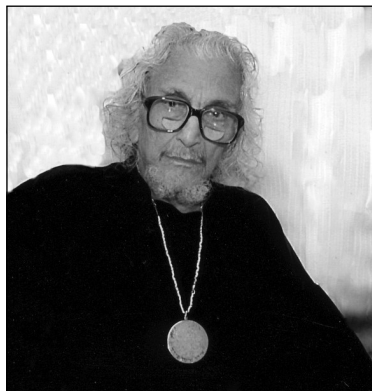
▶ ВИСТАВА

ВЫКРАДЗЕНАЕ ДЗЯЦІНСТВА

Алена ЗЯЛЕВІЧ,
ст. нав. супрацоўнік музея-сядзібы
«Пружанскі палацык»

У музеі-сядзібе «Пружанскі палацык» адбылася выстава работ вядомага габрэйскага мастака Мошэ Бярнштэйна. Мастака і паэта, чалавека, які спазнаў жахі Другой сусветнай вайны і занатаваў яе назаўсёды ў сваёй памяці. На выставе быў прадстаўлены цыкл яго графічных работ «Габрэйскія дзеці», створаны ў 1973 годзе.

Мошэ Бярнштэйн у адмысловай сентыментальнай манеры выяўляе памяць пра габрэйскую культуру, якая сьшшла назаўжды. У яго палотнах — плач і несучасны душэўны боль пра блізкіх, што пакутніцкі загінулі ў агні Халакосту. Хваравітыя сны мастака, якія мучылі яго ўсё жыццё. Дахі старых хат, што чулі матчыны малітвы. Цёмныя, як сухія ліс-

цікі на ветры, абрысы габрэйскіх дзетак, бяздонныя патухлыя вочы і слёзы, што гарачымі кроплямі падаюць на зямлю.

Лейтматывам усяго жыцця мастака-паэта былі словы: «Я — вечная знічка майго згарэлага народа». Знічка ягонага жыцця згасла пяць гадоў таму.

Нарадзіўся Мошэ Бярнштэйн у 1920 годзе ў горадзе Бяроза ў сям'і артадаксальных габрэяў. У раннім дзяцінстве выявіў свой талент жывапісца і паэта. Прафесійную адукацыю атрымаў у мастацкай акадэміі Вільні, дзе вучыўся з 1935 года. У 1939-м апынуўся па ўсходні бок новай мяжы. Калі фашысты звозілі габрэяў у Беластоцкае гета, ён збег і быў эвакуаваны ў Саратаў. Некалькі гадоў працаваў у калгасе, пазней падзарабляў мастаком у адной з вытворчых майстэрняў. Адарванасць ад блізкіх, а затым — іх трагічная гібель ад рук фашыстаў назаўжды пакінулі незагойную рану ў душы Бярнштэйна. Восем гадоў, пражытыя маладым мастаком у стане чалавечага гора, адбіліся на фармаванні знойдзенага ім стылю.

У 1947 годзе Мошэ выехаў у Ізраіль і, прайшоўшы, як і шмат-

лікія, праз англійскія лагеры на Кіпры, у год нараджэння новай дзяржавы стаў яе грамадзянінам. У жніўні 1948-га быў мабілізаваны ў войска абароны Ізраілю. А праз год ужо стаў удзельнікам выставы «Аманім алім» — «Мастакі-рэпатрыянт». Поўнае прызнанне атрымаў пасля персанальнай выставы ў прэстыжнай тэлявіўскай галерэі «Кац».

За 50 гадоў насычанай творчай працы адбылося звыш 50 выстаў з яго ўдзелам. Яго працы некалькі разоў экспанаваліся ў Расіі, ЗША, Францыі, Галандыі і Італіі. У 1998 годзе карціны Бярнштэйна экспанаваліся на міжнародным фэсце тэатра ў Парме (Італія), у 1999-м за «дакументацыю зніклага габрэйскага свету» мастак атрымаў узнагароду Інстытута вывучэння Халакосту (Ізраіль).

Бярнштэйн выдатна валодаў і тэмперай, і акрылавымі фарбамі, але цяжкая алергія не дазваляла доўга працаваць у гэтай тэхніцы. Любімым яго матэрыялам была туш. І трэба сказаць, выпрацаваная Бярнштэйнам адмыслова манера «чорным па белым» найлепш падыходзіла для настальгічнай тэматыкі яго твораў. Пра арыгінальны почырк Бярнштэйна выдатна і лаканічна сказаў яго шматгадовы сябар і папечнік паэт Аўраам Суцкевер: «Яго чорна-белае відаць нават у цемры».

Мошэ Бярнштэйн стварыў непаўторныя творы жывапісу, малюнка і графікі. За ўсё сваё доўгае і насычанае творчае жыццё Мошэ не імкнуўся за навамоднымі павевамі. Ён заўсёды быў самадзяткавы, адасоблены ў тэматыцы. Яго лічылі двойчы фанатыкам: як мастака і як паэта. Але і ў тым, і ў другім ампула ён быў фанатыкам адной тэмы — Халакосту. Часы габрэйскага мястэчка, яго побыт, уклад апаэтызаваны гэтым вялікім майстрам з сілай, супастаўнай з творчасцю Марка Шагала.

Вялікі ілюстраваны планшэт з 12-ю арыгінальнымі работамі і 12-ю ілюстраванымі аркушамі з вершамі мастака прэзентаваў музею наш зямляк, бізнэсмэн Аўраам Харшалом, які цяпер пражывае ў г. Рышон-ле-Цыён каля Тэль-Авіва. Яго з Бярнштэйнам звязваў падобны лёс — ён бацьку сваімі вачамі жахі Асвенцыма, дзе навечна засталася ўся яго вялікая сям'я, якая жыла калісьці на вуліцы Тармасова ў Пружанах. Аўраам Харшалом з'яўляецца ініцыятарам стварэння мемарыяла памяці ахвярам пружанскага гета.

Я не забыўся. Мне не спыніцца
Шукаю твары мне знаёмыя
з дзяцінства
Шукаю іх часцінку, семіцкі
профіль тонкі
Шукаю вочы габрэйскага дзіцяці
і чую голас звонкі.

(М. Бярнштэйн «Роздум») (М. Бярнштэйн «Роздум»)

▶ КНИГАРНЯ

УНІЯЦКАЯ ЦАРКВА

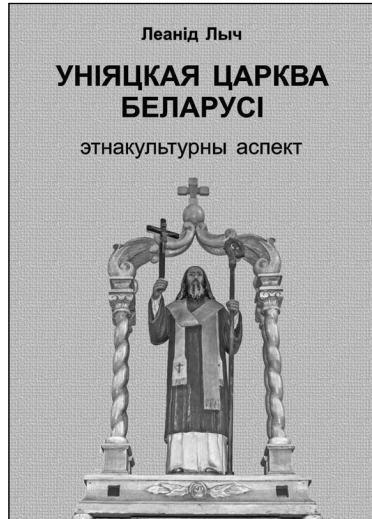
Яўген ЛЕЦКА

Кніга доктара гістарычных навук Леаніда Лыча «Уніяцкая царква Беларусі» з'яўляецца арыгінальным даследаваннем актуальнай і важнай тэмы. Вядома, што на працягу досыць значнага гістарычнага прамежку ўніяцтва было адной з самых моцных хрысціянскіх канфесій у Беларусі.

Ідэя ўніяцтва была папулярнай як сярод свецкіх валадароў Вялікага Княства Літоўскага, так і іерархаў духоўных, многія з якіх жадалі самастойнасці ад Рускай праваслаўнай царквы Маскоўскага патрыярхату, які, у сваю чаргу, рабіў усё магчымае, каб утрымаць беларускае праваслаўе ў поўным сабе падпарадкаванні.

Аднак з утварэннем Рэчы Паспалітай, у якую як раўнапраўныя ўвайшлі Вялікае Княства Літоўскае і Польшча, адбываецца ўсё большы ціск моцнай заходняй суседкі на Беларусь, у тым ліку і ў абсягу канфесійным, што выяўлялася ў экспансіі каталіцызму. А гэта ставіла сітуацыю на мяжу міжканфесійнай варажнечы і нават вайны. У гэтай сітуацыі ідэя ўніі ўяўлялася адным з найбольш прыдатных варыянтаў вырашэння надзвычай складанай як рэлігійнай, так і дзяржаўнай праблемы.

У кнізе распавядаецца пра падрыхтоўку і падпісанне Берасцейскай царкоўнай уніі. Даследчык паказвае, што ў першы час

яе ідэя не была папулярнай сярод шырокіх пластоў народа. Аднак яна набірала моц, трывалася і папулярнасць дзякуючы таму, што замацоўвалася на беларускім нацыянальным, народным грунце — набажэнства выласна на роднай беларускай мове, на ёй стваралі высока адухоўленыя творы такія волаты духу, першаіерархі ўніяцкай царквы, як Язэп Рупкі і многія іншыя, адбываецца сапраўдны ўзлёт сакральнага жывапісу і архітэктуры.

Сітуацыя рэзка памянлася пасля захопу Беларусі Расійскай Імперыяй. Пачынаецца, па сутнасці, разгром уніяцтва. У 1839 годзе наступае яго афіцыйная забарона. Тры апошнія параграфы кнігі названы «Цяжкія паследкі дэунізацыі», «Не паміралі памяць пра ўнію», «Пакутны шлях адраджэння».

Першае, невялікім накладам, выданне кнігі «Уніяцкая царква Беларусі» разышлося імгненна. З улікам шматлікіх просьбаў кніга перавыдадзена.

▶ ФЭСТ

МУЗЫЧНАЕ СВЯТА НА ТРАВЕ

Генадзь КЕСНЕР

Нарэшце заўзятары сапраўднай беларускай музыкі дачакаліся свайго свята, якое, не па віне арганізатараў, адклалася амаль на тры тыдні: 11 чэрвеня ўсё ж адбыўся «Канцэрт на траве» з удзелам як маладых выканаўцаў, так і сапраўдных волатаў айчыннага альтэрнатыўнага музычнага мастацтва.

На фэст, які быў зладжаны на хутары «Шаблі» ў вёсцы Малое Запруддзе, што ў Валожынскім раёне, сабраліся сотні людзей. Многія прыежджалі цэлымі сем'ямі. Арганізатары зрабілі так, каб усе жадаючыя за невялікую дадатковую плату змоглі нават пераначаваць у «Шаблях», балазе на хутары былі прадугледжаны і парковачныя месцы, і пляцоўка пад наметавы лагер.

Тут жа, ля канцэртнай пляцоўкі, можна было паласавацца сапраўдным далікатэсам — у невялічкім закутку мясцовыя кухары прапанавалі паспытаць гуляш з... «страўсяціны» ды хатнія блінчыкі з гэткам жа змесцівам. Справа ў тым, што зусім побач з «Шаблямі» знаходзіцца гаспадарка, дзе на вытворчым узроўні вырошчваюць чорных афрыканскіх страўсаў, вось адтуль і далікатэсы.

Прыкладна гадзіне а трэцяй па апоўдні пачаўся канцэрт. Напачатку выступалі гурты больш маладыя — «Йо-Йо», «MORROW2LATE», «9 міліметр»,

Выступае гурт «Далі»

«Далі». А 19-й на подыуме з'явіўся Лявон Вольскі, які першую гадзіну ўпершыню на вольным паветры прэзентаваў сваю новую сольную праграму на вершы беларускіх класікаў «Белая яблыня грому» (першы паказ гэтай праграмы летась у канцэртнай зале «Мінск» меў велізарны поспех). Узвышаны настрой «зубра» беларускага року тлумачыўся тым, што ў гэты дзень у ягонай жонкі Ганны Вольскай быў дзень народзінаў, таму Вольскі і прысвячаў сваё выступленне любай жанчыне.

Гадзінай пазней, праз дзесяціхвілінную паўзу, Вольскі выступаў ужо разам з «Крамбамбуляй», прадставіўшы гледачам новы альбом «Драбадзі — Драбада». Публіка проста шалела ў экстазе! І не дзіва, бо, як вядома, «Крамбамбуля» трапіла ў так званы «чорны спіс» беларускіх выканаўцаў, і ўбачыць зараз музыкаў жыўцом у Беларусі — вялікая рэдкасць. А яшчэ калі Вольскі злавіў кураж, то тут ужо не вытрымае нават слуп. Сярод тых, хто атрымліваў асалоду ад выступу беларускіх выканаўцаў, быў і пасол Швецыі ў Беларусі Стэфан Эрыксан

— «самы беларускі замежны амбасадар», які не прапускае, бадай, аніводнай сапраўды беларускай культурніцкай падзеі.

Ужо калі сцімнела, на сцэну выйшлі яшчэ адны любімцы публікі — «J:Mors», якія паказалі народу праграму «Многа Неба». Лідар калектыву Уладзімір Пугач таксама быў у асаблівым гуморы, бо ягоная дачка скончыла школу, і менавіта 11 чэрвеня ў яе быў выпускны бал, адкуль Валодзя, уласна кажучы, і прыехаў на канцэрт. Лішне казаць, што і ён выступаў на вялікім уздыме, а публіка прымала яго не горш за Лявона.

Асаблівую падзяку і гледачы, і музыкі выказвалі арганізатару «Канцэрта на траве» Валодзьку Шаблінскаму — можна толькі сабе ўявіць, колькі высылкаў яму каштавала і дабіцца дазволу мясцовых уладаў на правядзення фэсту, і заключыць дамовы з міліцыяй, аховай, «хуткай дапамогай», пажарнікамі, забяспечыць харчаванне гацей і гэтак далей. Сапраўдны профі сваёй справы!

Карацей, свята жыцця ўдалося! Цяпер хочацца працягнуць. Вельмі-вельмі!

▶ ЦІКАВА

КОМІКС ПРА СУПЕРПУЦІНА

Андрэй РАСІНСКІ

Беларус Сяргей Каленік, які трапіў у Маскву, прапануе комікс, дзе Уладзімір Пуцін знішчае медытацыйны тэрарыстаў і з дапамогай нанагента Мядзведзева давіць аўтобусам дэмакратаў-зомбі.

Малаяваная гісторыя мае агульную пшыльду: «Чалавек Як Усе». 20 мая на сайце superputin.ru быў размешчаны першы эпізод коміксу — «Стоеная пагроза».

Дзеянне ў графічным апавяданні адбываецца сёлетняй вясной, «за год да канца свету». Уладзімір Пуцін — у касцюме дзюдаіста — дзякуючы звышнатуральнае медытацыі трапляе на тайнае пасяджэнне Аль-Каіды. На сцяне логавы ў спальным раёне Масквы вісіць партрэт Ельцына

на з дарчым надпісам: «Шамілю ад Барыса». Высвятляецца, што барадатыя тэрарысты падклалі бомбу ў маскоўскі аўтобус.

Падарваўшы тэрарыстаў, Пуцін даганяе аўтобус і сам ім кіруе. Дэманструецца дасье супергероя: апэратыўны псеўданім — Чалавек Як Усе; характар — нардычны; суперсіла — усе прымаюць яго за свайго.

Тут у комікс дэсантуецца новы персанаж: страшны мядзведзь. Ён трымае ў кіпцюрастай лапе айпод з кадрамі кінапракату ў Афганістане, дзе папулярны фільм «Хуткасць». Пуцін аддае мядзведзю загад заняцца бомбай. Зняўшы скуру, зашпіленую на маланку, «наначалавек» Мядзведзеў — а гэта ён! — выконвае загад. Як падкрэслівае тэчка «Ліга супергерояў», Мядзведзеў — «гном, выхаваны мядзведзямі; здольны пераўтварацца ў мядзведзя».

Гном Мядзведзеў шэпча айподу: «Мая зваба!», выпягваючы

з яго жалезныя клюшні пад войканні старой: «Каштуе цэлую пенсію!».

У прыцемках швэндаюцца неажэрныя зомбі з вёдрамі на галовах. Пуцін падганяе Мядзведзева і з воклічам «Не трэба раскачваць лодку!» адбіваецца ад мерцвякоў-дэмакратаў. Тыя патрабуюць: «Далоў прывілеі на дарогах! Свабоду Ходару! Вярні нам НТВ! Дай нам абіраць губернатараў!» — цягнуць лапы да супергерояў, верашчаць.

У гэты крытычны момант на дапамогу збаўцам прыходзіць нябачны суперагент Сечын (віцэ-прэм'ер Сечын — трэці чалавек у Расіі, пуцінскі пратэжэ). Як заўляе комікс, характар ягоны «цалкам шалёны». Ён тэхнічна нябачны, «інтуітыўна ўвесь час зліваецца з мясцовасцю».

Коміксзавяршаецца з'яўленнем тоўстага троля, з якім супергерой Пуцін мусіць змагацца ў наступнай серыі.

Заходнія аглядальнікі звязваюць гэты палітычны комікс з перадвыбарчай кампаніяй Пуціна, які спрабуе перацягнуць на свой бок моладзь, што бавіць час у інтэр-

нэце. Але Сяргей Каленік жартуе, што комікс замовіла скандальная расійская балерына Валачкава, і кажа, што зрабіў усё бясплатна, з сябрамі. «Складзі сцэнар — тры гадзіны. Зрабіць раскадроўку — два дні. Давесці ўсё да ладу — месяц. Не дадзім суму і нудзе перашкодзіць нам адгарэзіць на выбарах 2012-га. Уся ўлада інтэрнэту!» У Каленіка маецца сцэнар ужо дзесяці серый, дзе шаман Шайгу выклікае галаву Ельцына, Навадворская пажырае сонца, а тэлежурналіст Познер б'ецца на барыкадах у Астанкіна.

Сяргей Каленік, які ў сецёвым дзённіку называе сябе «яскарава выяўленым беларусам», нарадзіўся ў 1985 годзе ў Мінску. Ён

вучыўся ў Мінскім інстытуце кіравання. З 2004 года — Каленік у Маскве. Абраўшы ў павуцінны імя shlyahitch, Каленік дакарае палякаў, што тыя па волі камуністаў штучна стварылі беларускую мову і культуру, прадстаўніком якой з'яўляецца Лукашэнка.

Сяргею Каленіку прыпісваюць іранічны комікс пра спікера расійскай Думы Барыса Грызлова. Комікс пра прэм'ера-чэкіста — значна сур'езнейшы.

На пытанне, ці падабаецца яму Пуцін, Каленік адказаў: «Гэта ўсё роўна, што запытацца, ці падабаюцца мне мае бацькі ці брат. Брата можна не любіць, ён застаецца вашым братам, а Пуцін — гэта мой прэзідэнт».

Новы Час

Агульнапалітычная штотыднёвая газета

Выдаецца з сакавіка 2002 г.

Галоўны рэдактар Кароль Аляксей Сцяпанавіч

Зарэгістравана Міністэрствам інфармацыі РБ. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі № 206 ад 20 ліпеня 2009.

ЗАСНАВАЛЬНІК: Мінская гарадская арганізацыя ГА ТБМ імя Ф.Скарыны. Адрас: 220005, г. Мінск, вул. Румянцава, 13. Тэл.: 284-85-11.

ВЫДАВЕЦ: Прыватнае выдавецкае унітарнае прадпрыемства «Час навінаў». Пасведчанне №64 ад 12.01.2007 г.

АДРАС РЕДАКЦЫІ І ВЫДАЎЦА:

220113, г. Мінск, вул. Мележа, 1-1234. Тэл.: +375 29 651 21 12, +375 17 268 52 81. novychas@gmail.com; www.novychas.org

НАДРУКАВАНА ў друкарні УП «Плутас-Маркет». г. Мінск, вул. Халмагорская, 59 А.

Замова № 657

Падпісана да друку 17.06.2011. 8.00.

Наклад 7000 асобнікаў. Кошт свабодны.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.

Пры выкарыстанні матэрыялаў газеты спасылка на «Новы Час» абавязковая.

Рукапісы рэдакцыя не вяртае і не рэцэнзуе мастацкія творы. Чытацкая пошта публікуецца паводле рэдакцыйных меркаванняў.